

Държавна агенция за
българите в чужбина

180 години от рождението на Апостола

В Международния конкурс „Васил Левски“ взеха участие млади и талантиливи български деца от България, САЩ, Германия, Малта, Италия, Испания, Украйна, Молдова, Казахстан, Великобритания, Словакия, Канада, Франция, Швеция и Швейцария. Литературните им творби са трогателни и по детски чисти, връхлитащи те със силата на ураган и дълбоки подобно океан, пропити с родолюбие и незабрана към подвига и делото на Апостола.

Заветите му са пътека, която децата на България следват с усърдие, надежда, трепет, любов и преклонение. Родолюбието е пътеводна светлина, родовата памет и опазването паметта на героите отдала живота си за свободата на България са свещен дълг за всеки наричащ себе си – българин.

Идеите на Левски за „чиста и свята република“, за равноправие между народите, за свобода – лична, национална и общочовешка, го извисяват до най-ярката личност в българската история.

Левски е жив в сърцата на младите българи! Те следват заветите му, пазят жива паметта за него, милеят за своята България и заявяват с ясен глас на света – Поклон, пред делото ти Апостоле!

Лили Спасова, експерт в ДАБЧ

Държавна агенция за
българите в чужбина

Левски в очите на младите българи

Сборник с литературни творби и рисунки на деца от България и българските общности в чужбина от Международния конкурс „Васил Левски“

РАЗМИСЪЛ ПРЕД ЕДНА КАРТИНА

(худ. Борис Ангелушев, “Обесването на Васил Левски”)

Николай Любомиров Тодоров, 17г.,
85 СУ “Отец Паусий”, гр. София

Зловещо, страшно е това бесило –
то не издава вопъл, нито звук.
Безгласен сетен дъх е приютило –
духа на Дякона чутовен, но нечут.

Докосвам с поглед мрачната картина,
усещам гарваните как крещят
и зная: „Жив е той“, не е преминал
в света на сенките – той тук е, в моя свят.

И тъмнината сякаш се разпръсва,
но не от розов лъч на утринта –
от вярата, която пак възкръсва
потъпквана, но жива в пепелта.

Поглеждам пак ужасното бесило,
инстинктът ми е да го разруша...
Не мога! С ореол го е обвила
на Дякона спасената душа.

Бесилото на Дякона остава
не паметник на мъка и тъга...
Народът го превърна в забрава
на своя син, едничък на света!

Издание на ДЪРЖАВНАТА АГЕНЦИЯ ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА

съставител: Лили Спасова, ДАБЧ

Консултанти: Лили Паслиева, директор на БУЦ “Знание”,

Чикаго и д-р Росица Младенова, ИТ “Аз мога, аз знам”

Книгата е включена в издателската програма на ДАБЧ за 2017 г.

Рисунка на предната корица – Димитър Арабаджиев, 10 г., Първо място 2013 г.

София – 2017 г.

тираж: 500

СЪДЪРЖАНИЕ:

Предговор от председателя на Държавната агенция за българите в чужбина	5
Въведение. БУЦ “Знание”, Чикаго	6
История на Международния конкурс “Васил Левски”	9
Интернет телевизията “Аз мога, аз знам” – приятел и партньор	11
НДД – приятел и партньор	12
Литературни творби от Международния конкурс “Васил Левски”	13
Рисунки от Международния конкурс “Васил Левски”	64

ПРЕДГОВОР

Петото, юбилейно издание на Международния конкурс “Васил Левски” и знаковата за всички българи 2017 г., а именно 180 години от Рождението на Апостола реши съдбата на тази уникална книга. В нея са събрани творби на български деца, младежи и девойки посветени на светинята за българския народ – Левски. Стоотици участници през годините и включвания с рисунки и литературни творби от повече от 14 държави. Тази прекрасна и уникална книга изразява отношението на подрастващите към България и нейния велик син Васил Иванов Кунчев. Текстовете са открити, дълбоки и пропити с чувство на възхищение и преклонение пред неговия подвиг и саможертва. Младите българи помнят заветите на Апостола, и това ясно проличава в техните творби. Рисунките им са не просто великолепни, те са точно такива каквито детските очи виждат Апостола. Дете или момче, борец за свобода и син прегърнал своята майка... Човек!

Горд съм, че Държавната агенция за българите в чужбина подкрепя този конкурс от полагането на неговите основи през 2013г. и този сборник е един малък принос за всички българи, които пазят Левски жив в сърцата си. Левски ни е нужен, за да пазим българското, да помним историята и героите си и да се гордеем, че сме българи, потомци на велик и славен народ.

*Петър Харалампиев,
Председател на
Държавната агенция за българите в чужбина*

ВЪВЕДЕНИЕ

Книгата, която държите в ръцете си е посветена на бъдещите поколения, за да го има Левски-Апостола на свободата, който ни учи на любов към родината. За да го запазим и носим в сърцата си, като голяма любов към отечеството, като запалена искра, която ще се разгаря все повече и повече с всяка дума от тази книга. Подбраните стихове и рисунки са от Международен Конкурс “Васил Левски”, който стартира от българските деца в Чикаго и като лавина обхващаше държава след държава. Като запалена факла се предаваше от ръка на ръка, от село на село, от град на град, от държава на държава, от континент на континент- навсякъде, където живееха българчета. Така Левски обедини в едно всички български деца по света. Обедени ги с безпределната си любов към България. Посяваше в сърцата им зрънцето на онази голяма любов към отечеството, която остава завинаги. Целта на конкурса е да запалва искрата и да дава възможност всяко дете да усети в себе си силата и любовта на Левски. Да израства с тази сила и завинаги да остава свързан с България. Българчета, където и да са те по света, растете с Левски в сърцата си!

БУЦ “Знание”- Чикаго

**БУЦ “Знание” поставя основите на нещо голямо,
нещо изключително, което ще пребъде във времето за прослава и
съхранение на българското в Чикаго!”**

Кристина Вон Ханке

Български учебен център “Знание” е създаден през 2005г. и към него е основано Първото светско българското училище в чикаго - “Родна реч”. С това се поставят основите на ново развитие на българското образованието и култура в Чикаго. Училището се намира в арлингтон Хайтс и се помещава в специална училищна сграда с всички удобства за деца и възрастни от 1 до 101 години да учат български език и история на България, както и да развиват своите таланти: музика, пиано, пеене, танци - народни и модерни, рисуване, театър, математика, спорт и др. Две години по-късно през 2007 БУЦ “Знание” основава и второ училище БУ „Родолубие”, което се намира на Къмберланд в Парк Ридж. Към БУЦ “Знание” са изградени следните центрове: Детски център „Знайко” за деца от 3 до 7 г.; Хей ръчички - за най-малките от 1 до 3 години; Музикален център - изпълнения на детски песни, концерти, уроци по пиано, хор за народни песни, пиано фестивал за децата от българската общност; Арт център - участия в изложби и конкурси; Математика за деца- участия в конкурси и състезания

по математика; Чуждоезиков център - подпомага чуждоезиковото обучение на българи, учещи английски и на американци, учещи български; Спортен център - създаден с цел спортното развитие на деца и техните родители.

С цел запазване на българските традиции, бит и култура и приобщаване на българите от общността са създадени центрове и клубове като: Литературен клуб “Алеко Константинов” от 2005 г. ; Инвестиционен клуб “Знание” от 2005г.; клуб за духовно развитие - “Вярващи Очи” – от 2005г. ; клуб “Университет за родители” от 2005 г.

“Университет за родители” отчитайки трудностите, през които преминава едно семейството, подпомага адаптирането в новата американска среда, информационен обмен и подкрепа по въпросите на възпитанието. Този клуб, едноименната рубрика във в. “България сега” и в сп. “Мама” родиха книгата “Децата- нашето щастие” или Възпитанието и радостта от него с автор Лили Паслиева.

Дейности насочени към българската общност са:

- Концерти - за Коледа, 3-ти март, 24 май;
- Работилници - за сурвачки, за писани яйца, за мартенички;
- Театрална сцена за децата на Чикаго с Виолета Гиндева и Хайгашот Агасян-2010г.;
- Семинари и срещи;
- Празник на буквите и много др.

БУЦ “Знание”- Чикаго участва в ежегодните конкурси на ДАБЧ- за рисунка – “България в моите мечти”, за литературно творчество “Стефан Гечев” и за народно творчество “Прехвъркни птичка”. Децата печелят награди от родината на мама и татко, баба и дядо и тези конкурси се оказват своеобразен мост за тях с България. Тази богата и разнообразна учебна и обществена дейност на БУЦ “Знание” и двете училища към него БУ “Родна реч” и БУ “Родолюбие” му помага да бъде основател и инициатор на Международните Конкурси Васил Левски и Моята гатанка, които осъществява с подкрепата на ДАБЧ, Дворецът на децата и ИТВ “Аз мога, аз знам”.

Издателска дейност на БУЦ “Знание” - има издадени три книги: Сборник “Родна реч”- 2006; Сборник “Родана реч”- 2007; “Родна реч в Америка”- 2008; Има издадени множество DVD албуми, календари, публикации в чикагски и български вестници и списания.

ОТЛИЧИЯ И ПРИЗНАНИЯ на БУЦ “Знание”:

2016г. от ДАБЧ послучай 10 г. от създаването на БУЦ “Знание”;

2009г. от Кук Каунти Трежар- Мария Папас за голям принос на БУЦ “Знание” в образованието и за запазване на езика и етническата култура.

2009г. от Генералното консулство в Чикаго за неуморна работа за опазване на езика и разпространение на българската култура

2008г. от Кметство София и Фондация “Българска памет” за поддържане на езика и запазване на българщината в Чикаго

2007г. От вестник “България сега” - за запазване на език, образование и култура.

2006г. Българка на годината в САЩ (2006) Лили Паслиева получава Награда на МИА - Солт Лейк Сити за опазване на езика и българската култура.

БУЦ “Знание” развива широка дейност за разпространение и запазване на българския език, бит и култура и съхранение на българското национално самосъзнание у младото поколение български емигранти по света.

*Лили Паслиева,
директор на БУЦ “ЗНАНИЕ”, Чикаго, САЩ*

ИСТОРИЯ НА КОНКУРСА

Началото на Международен конкурс Васил Левски е положено през 2012 година от Български учебен център “Знание”, Чикаго. Всичко започна от портрета на Левски, който стои на стената в Българското училище “Родна реч” към БУЦ “Знание” и ни вдъхновява. Стои, като символ на българщината, която макар далече от родината искаме да запазим за българчетата родени в Америка и идващи всяка събота на училище, за да учат български език.

Самуил Логсдон - ученик в БУЦ “Знание”, вдъхновено изрази своите чувства в стихове и написа:

АПОСТОЛЕ,

Ти си нашата звезда.

Ти донесе светлина

на нашата страна.

Ти ще бъдеш винаги с нас-

четем за теб в захлас.

Твоето име заветно

ще го носим в сърцето вечно.

Ти ни гледаш от портрета с очи сини

и ни даваш сили да вървим напред.

Поклон пред теб Апостоле!

Още много стихове, мисли и рисунки за Левски стоят затворени в тетрадките на нашите ученици. Вероятно още хиляди стихотворения, есета, рисунки стояха заворени в тетрадките на децата в България и на българчетата по света. И така от тази голяма любов, благодарност и преклонение към великото дело на Апостола изразена от децата в техните ученически тетрадки се роди Международен конкурс “Васил Левски”. Родил се и порасна голям, като самия Левски, благодарение на подкрепата на ДАБЧ, ИТВ “Аз мога, аз знам”, Дворецът на децата в София, Общобългарски Комитет Васил Левски и всички родолюбиви учители, които поощриха децата, че могат също като Левски да обичат България. Творбите на децата участници в Международен конкурс Васил Левски достойно обогатяват националната съкровищница и се нареждат наравно с класическите произведения за Апостола на свободата. В конкурса през годините са взели участие деца от България и българските общности в чужбина като Германия, Италия, Испания, САЩ, Малта, Украйна, Молдова, Швейцария, Швеция, Канада, Великобритания, Казахстан и други. Децата от България се включваха от всички краища на

страната - София, Пловдив, Бургас, Варна, Попово, Тервел, Павликени, Карнобат, Раднево, Казанлък, Калофер, Петрич, Карлово, Плевен, Добрич, Велинград, Дряново, Бозвелийско, Русе, Стара Загора, Троян, Шумен, Смолян, Септември, Габрово, Велико Търново, Панагюрише, Перник, Враца, Самоков, Костенброд, с. Крупник, с. Смолено, Кърджали, Гоце Делчевс. Елещница, община Разлог, с. Скравена, община Ботевград, с. Карагеор-гиево, община Айтос, с. Крушовица, община Враца, Силистра, Ямбол, Сливен, Пазарджик, Св. Влас, Несебър, Мездра, с. Стража, община Търговище, Сунголаре, Хасково и много, много други.

Организаторите на Международния конкурс “Васил Левски” благодарят на всички участници и подкрепящи организации. Благодарим на всички учители, които изпратиха подкрепящи и оценяващи важността на конкурса писма. В тях изразихте благодарността си за конкурса и важността му за децата. Но потребността от този конкурс най-много се чувстваше в самите детски произведения, където изразяваха какво е Левски за тях.

*Левски – част от мене е,
от това, което съм сега.
Апостоле, как ни трябваш днес
да видим света с твоите очи.*

Симона Илиева - 13 г. Петрич

*Левски е борец,
но за нас – светец.
Той ни носи мир и доброта,
той ни дава българската свобода.*

Глория Руменова Минкова, 8 години, град Варна

*Горда съм, сърцето ми ликува,
усещам се щастлива, че го има,
че чист е идеалът му бленуван
за свобода на нашата родина.
Ние сме във времето с безброй мечти,
времето е в нас с надеждата в доброто.
Вярата в България в очите ни блести,
и любовта, осмисляща живота.*

Михаела Валериева Александрова - 12 г. гр. Пловдив

ИНТЕРНЕТ ТЕЛЕВИЗИЯТА

“АЗ МОГА, АЗ ЗНАМ” - партньор и приятел

Първата българска детска интернет телевизия “Аз мога, аз знам” е естествено продължение на образователното детско ТВ шоу “Аз мога, аз знам” и музикалната класация за деца и младежи “Супер 8”, които бяха в ефира на ТВ7 в продължение на четири години и се радваха на висок рейтинг. Детската интернет телевизия е с образователно-развлекателен характер, предназначена е за деца и младежи, притежава първият 3D канал в страната и има възможност да излъчва на живо в интернет пространството. В концепцията ѝ са залегнали следните принципи:

- Да даде възможност на децата от различните възрастови групи да създадат своя трибуна, чрез която да поставят вълнуващите ги проблеми.
- Да стимулира детските фантазия и творчество за създаване на оригинални разножанрови телевизионни форми: музикално предаване, детски новела и сериал, спортно предаване, новинарска емисия и всички останали форми, към които децата проявяват интерес. Детската телевизия има за цел да създаде и първите видеоречници на различни езици, видеоуроци по български език и математика, приказки и множество филми в кратка форма, свързани с опознаване на света. Идеята на авторите е да присъства само реално видеоизображение. Утвърдени рубрики са “Детски новини”, която се излъчва два пъти седмично. В програмната схема на детската интернет телевизия “Аз мога, аз знам” можем да включим и излъчим всички изяви и събития, в които участват българските деца и младежи по света. Информация за отличените участници в Международния конкурс “Васил Левски” може да откриете на следните линкове:

<http://www.azmogaazznam.com/index/competitions/id/211>

<http://www.azmogaazznam.com/index/competitions/id/212>

За наградата на публиката вижте:

<http://www.azmogaazznam.com/index/news/id/217>

<http://www.azmogaazznam.com/index/index>

Интернет телевизията “Аз мога, аз знам” подкрепя конкурса посветен на Апостола от неговото създаване.

Д-р Росица Младенова, директор

НАЦИОНАЛЕН ДВОРЕЦ НА ДЕЦАТА НДД

приятел и партньор на инициативата

НАЦИОНАЛЕН ДВОРЕЦ НА ДЕЦАТА

Националният дворец на децата (НДД) е единственото и уникално по рода си звено на Министерството на образованието и науката с национално значение, което целогодишно предлага привлекателни и атрактивни дейности във всички културно-образователни области. Ръководителите на школите в НДД са изтъкнати имена в професионалните им общности, а техните възпитаници са носители на множество престижни национални и международни награди. В залите на НДД, над 60 разнообразни педагогически форми предлагат на децата разнообразни, полезни и забавни занимания в областта на науката, художественото творчество и спорта. Те са организирани в четири основни направления: “Наука и технологии с Обучително-игрови център “Знам и мога”, “Изкуства”, “Спорт”, Школа “Любознайко”. Като най-голяма и авторитетна институция в България за допълнително образование и възпитание на детските таланти, НДД е основен координатор, изпълнител и съорганизатор на мероприятията от Националния календар за изяви по интереси на МОН, в който ежегодно се включват около 80 комплексни международни и национални изяви. Инициативите на НДД са адресирани към всички деца и ученици от столицата и страната. Многобройните тематични празници и състезания, тържествените концерти, националните детски конкурси, организирани от екипа на НДД са очаквани и посещавани от стотици малчугани от цялата страна, а международният детски фестивал “Млади таланти” ежегодно привлича и чуждестранни участници. Националният дворец на децата е и традиционен партньор на ДАБЧ в различни инициативи, а също така подкрепя и Международния конкурс за Васил Левски, който е значим за всички български деца независимо къде живеят по света. НДД подкрепя всяка практика, която е посветена на детското изкуство, творчество и вдъхновение.

*Таня Досева,
Директор на Националния дворец на децата*

***ЛИТЕРАТУРНИ ТВОРБИ
ОТ МЕЖДУНАРОДНИЯ КОНКУРС
“ВАСИЛ ЛЕВСКИ”***

ПОРТРЕТЪТ НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Альона Онищенко, 12 год.,

Български Теоретичен Лицей “Васил Левски”,

град Кишинев, Молдова

Измина повече от половин година от случката с портрета на Левски, но аз не мога да я забравя. А когато наближи 19 февруари, всяка подробност от спомена оживява с нова сила. Така е, защото в часовете често говорим за българските герои от миналото и от днешното време. И най-вече за патрона на моя лицей – Васил Левски. Неговият портрет краси нашата класна стая. И аз знам как учителката по български език с голямо безпокойство следи всичко да е наред с картините и портретите по стените. Инцидентът с портрета на Левски се случи преди лятната ваканция. С моите другари от класа решихме да помогнем на нашите родители и да подготвим класната стая за ремонт. Както винаги, по детински, без всякакъв умисъл, без мисъл за последствията, с присмеха и шегите, които си отправяхме един към друг, ние занесохме всички плакати, рисунки, снимки и портрети от стаята в едно килерче. Сред тях беше и портретът на Васил Левски. Но преди да го отнесем в килера, някой го беше сложил на стола. Всички така се бяхме разиграли, че не забелязахме как сме блъснали портрета на земята. Стъклото се разби, а платното беше срязано на две места. Така се изплашихме, че решихме да не казваме на никого. Взехме скъсаното платно и го скрихме при другите материали в килера. Изминаха два дена, но аз все още мислех какво да правим със счупения портрет. Та това беше портретът на Левски! Срязаното платно приличаше на рана от нож. Свиках тайно събрание на класа, за да решим как да поправим своята грешка. Стигнахме до общо мнение, че трябва да действваме сами. Дори измислихме как да получим ключ от килера.

Една вечер аз и моите приятели Настя и Вова се промъкнахме незабелязано в килера и взехме платното с образа на Левски.

- Брат ми работи в цех за производство на рамки – каза Вова. – Той ще направи нова рамка, още по-красива от предишната.

Бяхме във възторг от предложението, но какво да правим със срязаното платно? Трябваше не само да се залепи, но също така и да се реставрира.

- Аз ще нарисувам Левски! – предложи Настя. - И като го сложим в новата рамка, никой няма да познае, че не го е рисувал художник.

- Сега не ми е до шегите! – казах строго аз. – Трябва да намерим истински художник.

- Нямаме пари. Без пари никой художник няма да нарисува Левски.
- Защо не помолим учителя по рисуване? – попита Вова.
- Не се приема. Ще ни издаде на директора.
- Аз ще нарисувам Левски! – повтори Настя. – Утре ви чакам у нас.

И Настя започна да рисува. Аз и Вова помагахме в оцветяването. След два дни портретът на Левски беше готов. В началото на новата учебна година портретът на Васил Левски беше поставен на обичайното място на стената.

- Но това не е Левски!

Съучениците ми коментираха, че очите на Левски били сиви, а не тъмносини, че нито формата на лицето, нито носът и устата били същите. Косата трябвало да е руса, а не червена. Всички ще разберат, че това не е старият портрет на Левски, а ученическа рисунка, макар и в по-хубава рамка. Настя се разплака, а аз и Вова мълчахме виновно.

В този момент ни поздрави нашата учителка. По всичко личеше, че беше чула коментарите за портрета на Левски. Тя ни каза, че харесва не само ремонтът на класната стая, но и портретът на Левски. Не повярвахме на ушите си. Учителката ни гледаше с топъл поглед и се усмихваше.

- Ученици – попита тя, - има ли значение как точно е изглеждал Левски? Дали е бил рус или синеок, с бяло лице или мургав? Васил Левски е легенда. Той е в сърцето на всеки родолюбив българин. А духовната му красота ще бъде вечна.

Ние се спогледахме мълчаливо. Случката с портрета на Васил Левски ни даде урок за цял живот.

ИМА ТЕ

*Хатидже Бошнакова, 12г.,
ОУ “Д-р Петър Берон”, с. Биркова,
общ. Велинград, обл. Пазарджик*

Толкоз години те няма
Жалим, скърбим и тъгуваме.
Потънали в бездна голяма
На страховете си всички робуваме.
Но има те, Дяконе, има те
В свободната помисъл чиста.
И виждам те, Дяконе, виждам те
във дирите снежни, сребристи.
И чувствам те, Дяконе, чувствам те
във буйната кръв на бунтарите
И чакам аз, Дяконе, чакам
да настъпи часът на неоправданите.

ВЪПРОСИТЕ НА ИСТОРИЯТА

*Бианка Радева, 8 клас, 14г.,
Профилирана гимназия “Пею Яворов“, гр. Петрич*

Апостоле, какво ли сърце трябва да имаш...?

За да служиш, да вярваш, да не се отказваш от една човешка мечта, но нужна на цял народ. Да се опитваш да спасиш хиляди хора от примирение и страх, без да помислиш за собствената си гибел. Да вярваш в промяната и упоритата народна работа, която да изведе измъчения български народ от вековното робство. Мечтата ти да бъде за чиста и свята република, в която всички имат равни права, независимо от етническата си и религиозна принадлежност. Силният характер,

титаничният дух, будният ум и безумната смелост те направиха безсмъртен. Не допусна несгодите да сломят душата ти. Каква съдбовна мисия е да си апостол и земен светец, хуманист и човек, прескочил времето. Какво ли сърце трябва да имаш, за да не се побере в манастира и той да стане тесен за борбата – лична и общочовешка, на която без колебание да се посветиш. Не като роб, а като истински свободен човек...

Апостоле, каква ли съвест трябва да имаш...?

За да бъдеш честен, да тръгнеш да работиш за общото дело, да повярваш, че след теб ще тръгнат и други. Да не се отчайваш от несгодите, да се бориш за един идеал и за свободата на своето страдащо робско отечество. Дори да можеш да застанеш над омразата, да успееш да преглътнеш чуждото високомерие, умело да излизаш от интригите, да посрещаш недоверието и да продължаваш да носиш запаления огън на разума и духовната извисеност. Срещнал се с невежеството, егоизма и суеверието, един велик българин не се предава, а обикаля милото отечество, за да вдига на бунт покорните. Каква ли съвест трябва да имаш, за да не вземеш нито стотинка от парите за оръжие и да страдаш със земята си и със своя измъчен народ...

Апостоле, каква ли душа трябва да имаш...?

Какво изживява душата на един вярващ духовен човек, който жертва себе си за една велика кауза и за бъдещето на цял народ. Да напишеш в писмото до своя съратник Каравелов „Докато постигнем целта си, ще отидат и доста невинни хора”, и да знаеш, че и ти курбан ще станеш. И до края на дните си дълбоко да съжаляваш не за своя погубен млад живот, а за невинните погубени българи...

Апостоле, какво ли перо трябва да имаш...?

За да напишеш “Ако спечеля, печеля за цял народ, ако изгубя - губя само мене си”. И така един дякон още в манастира да начертае своя жертвен път, да предопредели мястото си в живота и историята. Няма друга личност в националния свят, която да е толкова чиста и свята и да се превърне в мерило за духовна светлина и духовна мощ. С каква пророческа сила са се подредили буквите във веруюто за “Свята и чиста република”, за да вдъхнат надежда на един обезверен народ, който да повярва, че може да се обедини от мечтаната освободителна цел. Да не робува, а да извоюва човешкото си право на независимост. И със силата на буквите да предричаш, че е близко вече времето – българинът не ще бъде роб, а свободен.

Апостоле, какъв ли дух трябва да имаш...?

За да вървиш по път неравен, мъчителен и страшен към свободата на славната и велика България. Духът на един силен и смел родолюбец успява да обедини усилията на своите съратници. Загърбва всичко в живота, няма семейство, изоставя дома си, за да се превърне в символ на съвършенството на човека. Да съчетае у себе си силата на достойнството, гордостта, готовността за саможертва със скромността на добротата и безграничната любов към хората и родината. Какъв ли дух трябва да имаш, за да се превърнеш в легенда – реална, но необикновена за човешката мярка, да се издигнеш до величието на човешкото, но и до трагичната самота на героичното страдание.

Въпросите на историята...

Въпросите, които поставя не историята...

Въпросите, които задават Сърцето, Съвестта, Душата, Перото и Духът на един добър човек...

АПОСТОЛЪТ

Виктория Пламенова Недялкова, 11 години /5 клас/

Литературно ателие “Книголюбие”

при НЧ “Дряновска пробуда-2008”- гр. Дряново

От портрета на стената
някой ме следи,
с поглед син ми се усмихва-
Левски-българският син.

На народа общ учител,
и будител, и водач.
Зиме, лете той ни води
по пътеки в нощ и здрач.

Неговите думи светли
топлят хорските души,
светлина в очите свети,

озари народа наш.
Днес небето притъмнява,
няма водещи звезди,
но звезда пак засиява-
Левски със сините очи.

ПРОСТО ВАСИЛ

*Любомира Фурнаджиева, 10 год.,
4 “а” клас ОУ “Неофит Рилски”, гр. Велинград*

Вчера се запознах едно момче. Казваше се Васил. Играех си в парка, а той се люлееше на люлката до мен. Заговорихме се, заиграхме се, споделихме си за училището, приятелите и учителите.

Паркът завършва с тротоар и започва булеварда. Там постоянно минават коли, карат бързо и трябва да сме много внимателни.

Докато се люлеехме и се смеехме с глас на смешките на едно малко момиченце, изведнъж Васко скочи от люлката, притича бързо през тревата и изскочи на тротоара. Докато се усетя, той хвана под ръка един човек олюляващ се по средата на булеварда, около който свистяха преминаващите коли. С бавна и умерена стъпка, като се оглеждаше внимателно и махаше на колите да спрат, Васко преведе човека до другия тротоар. Заведе го до пейките и го сложи да седне на една от тях. След това пресече улицата и се върна при мен. Разказа ми, че това е негов съсед, който е почти сляп и редовно излизал в парка на въздух. А той редовно му помагал. Хареса ми постъпката на Васко.

На следващия ден, учителката ни разказа за Васил Левски. За смелостта и безстрашието му, за борбата му до сетен дъх за благо на родината. Незнайно защо, аз си мислех през цялото време за онзи другия Васил - Васил от парка.

Да, България ще я има и ще пребъде, защото винаги ще има хора с името Васил.

ЛЕВСКИ

*Божидара Красенова Качева – I “б” клас
СУ “Св. Св. Кирил и Методий”
с. Крупник, общ. Симитли, обл. Благоевград*

Левски се нарича той
И е мой любим герой.
На ръст бил среден,
но в мечтите си висок.

Бродел по градове и села
и говорел той за свобода.
На народа вярата възвръщал,
и за борба го призовавал.

Левски е икона свята
в моя детски свят.
Във сърцето си го нося
редом с българския флаг.

БЪЛГАРСКО СИЯНИЕ

/посветено на Васил Левски и другари/

Беата Валентин Недкова,
ученик от I^{-ви} “б” клас, ОУ ”Ран Босилек”

Аз съм силна и вярвам,
в ледените и сигурни стъпки,
с обич силните дарявам,
с гордо вдигната глава и тръпка.

С огъня били сприателени,
със силен дух и цел свещена,
и с родолюбието си те нажежени,
не притаявали душата си ранена.
Страдание и болка на един народ
е силата, която ги въздига.
За свободен и благочестив живот,
далеч от робските вериги.
Няма да тъгувам, а само ще се уча,
от тези сини и горди очи,
смъртта не ги е погубила в здрача,
а светлина навсякъде блести.

ДЯКОНЕ?

Йоанна Иванова, 14 години

Българското училище “Звънче”, Лондон, Великобритания

Дружелюбен слепец, гледаш ли ни отдалеч?

Я, кажи сега, как живее се в небеса?

Кой днес ще те повтори, чудото ти да сътвори, мислите ти да поднови.?

Останаха ли днес апостоли, красиви дела, чародейства от храброст за родната страна?

Никой не крещи. В гърлото буца лежи.. Той...!!Народът??? Мълчи.

Е, ще живееш по корици, по учебници и записки дори и дано новия Дякон скоро се роди!

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

*Мария Сергеева Ошкина, 10 год.
гр. Велико Търново ОУ “Бачо Киро“*

В страна поробена се той родил,
ала много храбър, непокорен бил.
С лъвския си скок, тъй смел,
своето име, Левски взел !
И овчар, и въглищар се представял,
страна си на шир и дълж обикалял.
Навред комитети тайни създавал,
в тях борба за свобода проповядвал.

Незнаел умора, ни глад, ни студ,
воля и вяра, туй имал и дух !
На бесило врагове него връзват,
духа български, тъй да прекършат.

Но ще помним го с дела велики
със смелост и гордост пропити !
Умрял за свободата той,
Васил Левски – жив е, нашият герой !

Апостоле, на теб благодаря !
Пред подвига ти свеждам глава
и пред силата твоя на вярата
в борбата ти за свободата и правдата !

НЕ ПЛАЧИ, РОДИНО МОЯ

*Стефания Спасова,
45 ОУ “Константин Величков”, гр. София*

*“О, майко моя, родино света!
Защо тъй горко, тъй скробно плачеш?”
Хр. Ботев, из “Обесването на Васил Левски”*

Плачеш, Родино!
Плачеш и сега за твоя един син,
който живота си даде за свята свобода!
Жив е той в сърцата български,
пример ни дава и сила голяма,
за това как се обича Родина прекрасна,
как живот се отдава на светли идеи.
Плачеш Българийо, плачеш горчиво,
но Левски живее,
помним го,
тачим го.
Дарявам ти кърпа везана,
моя Родино,
сълзите си избърши,
недей горко плачи.
Жив е той,
носим го
като най-светъл образ
в душите ни!
Не умира нивга вярата,
не умира нивга героят!
Левски с кръвта си изписа
“Смърт или Свобода!”.

ИСКАШ ЛИ ДА ТИ РАЗКАЖА?

Теодора Емилова Христова,

1 “а” клас, ОУ „Добри Чинтулов“ Варна

Искаш ли, малко приятелче, да ти разкажа приказка? Тя ми е една от любимите! Разказвала ми е мама, кака, учителката в детската градина, учителката в училище... В нея няма феи и принцеси, няма и вълшебни предмети. Главният герой е Васил Левски и неговото име е познато за всеки българин. Когато чуят за него – възрастните казват, че няма друг като него. Това, което е правил – кара всички да се гордеят, че са българи.

И всички го обичат! И Левски е обичал България, защото се е борил за свободата на родината си. Неговото детство не е било като нашето – било му е много трудно. Но той израснал като много добър и смел човек. Аз много се възхищавам на неговия лъвски скок!

За него са написани много стихотворения и разказчета. А в нашата Морска градина във Варна, в “Алеята на Възрожденците“ има паметници на много велики българи и един от тях е на Васил Левски – Апостола, така го нарича с гордост българският народ.

Кака учи в училище за тефтерчето на Левски – там той си записвал разни неща, когато е обикалял из родината ни. Аз в училище също ще науча още много за живота му и за това, което е правил той за България. А после и на теб ще ти разкажа, малко приятелче... Всъщност мама казва, че това не е приказка, а една истинска история за един велик българин!

ЛЮБОВ, ВЪЗХИЩЕНИЕ, ПРЕКЛОНЕНИЕ...

Самуил Логсдон, 11 г.,

БУ “Родна реч” на БУЦ “Знание”, Чикаго, САЩ

Много са героите в славната българска история! Но един е Апостола на свободата! Един е Левски, Йеродякон Игнатий, дори Джингиби (както са го наричали турците)! **ВАСИЛ ИВАНОВ КУНЧЕВ** Роден на 6 юли 1837г. в град Карлово, Велик, безсмъртен, недостижим българин - идеолог, организатор и ръководител на национално освободителното движение. Той вярвал без съмнение, че бъл-

гарите сами трябва да извоюват своята свобода, защото според неговите думи: “Който ни освободи той ще ни зароби”. Левски не е жалел сили и младост, в борбата за освобождението на България от османско иго. От рано е принуден да се справя с бедността, отхвърля расото (...монастирът тесен за мойта душа е...”), изоставя семейството си и поема по път на борбата срещу турския поробител. Активен участник в Първа и Втора Българска Легия, знаменосец в четата на Панайот Хитов. Две години Васил Левски обикаля поробената българска земя. От 1869 до 1872 г. той създава над 100 нелегални тайни революционни комитета. Центърът на мрежата е гр. Ловеч. “Дела трябва, не думи!” “Вяра в собствените сили!” “Това са заветните думи на Апостола. Неговите идеи и днес са живи. Христо Ботев пише за него: „Нечут характер.....студ, дърво и камък се пука, гладни от 2 или 3 деня, а той пее и все весел.....” Иван Вазов в стихотворението “Левски” също пише за него “... Девет години, скита се бездомен, без сън, без покой, под вънкашност чужда и под име ново и със сърце порасло и за кръста готово и носи съзнание, крепост, светлина на робите слепи в робската земя...” Още преживе Левски става идол, легенда за поробения си народ – “Светец”, както пише Иван Вазов... “Селяните прости Светец го зовяха...” Неговите съратници и съподвижници са били привличани от неговите качества: смелост, храброст, хладнокръвие, безстрашие, бистър ум и решителност. Той имал съмишленици както между бедни, така и между богатите българи. Един от тях е Хаджи Калчо от Пловдив (най-богатия българин с Южна България. Той често го мъмрил и му казвал да се пази, защото турците били постоянно по дирите му и че “Османската империя е много силна.” Левски отговарял: “Да силна е, но сговорна дружина и планина повдига!” Васил Левски посвещава своя живот на идеята да свободна България и много силно вярвал, че “Ако спечеля, печели цял народ - ако загубя, губя само мене си!” С тези думи той остава завинаги в историята и сърцата ни. Неговият образ свят и чист винаги ще ни напомня за саможертвата на българския народ и за цената на свободата. И наистина народът и България печелят, защото създадената от него Вътрешна революционна организация е основата на която стъпват организаторите на Априлското въстание и Руско-турската война, които довеждат до възстановяване на държавата България на европейската карта. Великият революционер, успява със своето дело да посее семето на свободата сред българския народ. Неговата мечта и воля за свобода и добруване на всички хора стават интернационални! Спасителят, който възкреси историята, държавата и народа си, беше предаден от своите. Ангелогласният Дякон, великодушният и безкомпромисен, Светец и държавник бива заловен и осъден от Османския съд. Апостолът на свободата! Недостижимият Левски, повреме на разпита поема цялата вина върху себе си. Занятие: “Да облекчавам българите! Сам съм!” Не издава никого, показва своето хладнокръвие и безстрашие. Последните думи на Апостола в своята изповед пред отец Тодор преди да увисне на бесилото черно са: “Моли се отче, не за

мене, а за Великото Отечество!” “Боже избави България!” Една гореща сълза пада... В своето тефтерче Левски записва: “Посветих своя живот, на своя народ ... Народе???? 61-во лето! “ Питам се - днес ние новото поколение дали сме достойни за неговата честност, смелост, неугасима обич към народа си, за неуморната му борба и труд, преданост и постоянство, за делата му и заветите, които ни остави! За неговата СВЯТА И ЧИСТА РЕПУБЛИКА! “Левски е символът на истинско родолюбие. Роден е да бъде пътеводната звезда на нашия народ. Той е нашият пример и икона. Нашият идол и знак, че трябва да обичаме СВОЯТА РОДИНА! Много ми се иска, да не си спомняме за ВЕЛИКИЯ АПОСТОЛ само на 18 или 19 февруари. Да се правят повече тържества , конкурси , олимпиади и за другите наши герои, (а те не са малко) отдали живота си за нашата свобода! Нека носим в сърцата си всичко ценно завещано ни от тях! Нека носим в себе си БЪЛГАРИЯ където и да сме по света!

АКО БЯХ КАТО ЛЕВСКИ

Кирил Димов, 12 год., ОДК “Св. Иван Рилски”

клуб “Светлини сред сенките”, гр. Казанлък

Ако бях като Левски щях да бъда истински човек и истински българин. Ще се запитате защо? Ами защото Левски е мислел за всички хора, но и също така за свободата на България. Той никога не е мислел за себе си. Винаги е слагал на първо място другите хора. Никога не се е оплаквал, ако нещо го боли или има някакъв проблем. Дори в най големия студ е пеел, вместо да трепери и да търси начин да се стопли. Правел го е за да даде кураж на другите. Според мен той е знаел, че с държанието си им дава пример и затова с радост се е жертвал, като се е стараел да покаже, че жертвата е нещо добро и красиво, а не нещо срамно, както често се смята в наше време. Левски се е стремил да бъде ярка, пътеводна светлина, но не за себе си, а за да не остане народът без водач. Без надежда за свобода. Като истински библейски Апостол, той е правел всичко по силите си за да не го видят болен или сломен и да се откажат, а да се почувстват по-ведри и да се заразят от духа му. Така и ставало. Аз мисля, че само такива хора могат да бъдат наречени истински човеци. Само те могат да поведат народа или изобщо да накарат други хора да ги последват, защото всичко, което правят иде от сърцето им. Левски не е бил политик. Той не е искал власт, но е владееел сърцата на родолюбците и всички българи, които са искали да видят родината си свободна.

Левски е бил монах и е вярвал в Бога. Монасите са смирени хора. Те никога не искат нищо за себе си, дори като се молят, се молят за другите – за тези, които са в беда и нужда. Левски е вярвал в Бога, но е вярвал и в свободата на народа си, а също така е искал да види тази свобода, затова всичко което е направил е било чисто и искрено. Идвало е от неговата вяра и от сърцето му. Няма друг национален герой, който да е казал, че се бори за „Чиста и свята република”, аз мисля, че това не е случайно. Просто няма друг, като Левски и тази негова идея, тази негова мисъл го описва най-добре от всичко. Той е чист и свят, затова иска същото и за родината си. Ако бях като Левски, щях да съм много по-добър човек. Щях да се погрижа първо за приятелите си, а после за себе си и най-вече нямаше да се оплаквам от дреболии, защото сега животът е много по-улеснен от преди. Ето защо много искам да заприличам поне мъничко на Левски. Това ще означава, че съм станал истински човек.

ЛЕВСКИ

*Анна Виктория Логсдон, 8 год. 5 клас,
БУЦ “Знание”, “Родна реч”, Чикаго, САЩ*

От моята баба зная кой си!
Легендарният герой,
когото слави днес народа
и благославя!
Апостола на свободата!

Историята ни разказва
бил си умен и сърцат,
безстрашен и Велик!
Велик като България!

ЛИЧНИЯТ ДНЕВНИК

Иван Стоянов, 9 години, гр. Одеса,

*Одески български културно-просветен център “Аз Буки Веди”
към “Конгреса на българите в Украйна”*

Аз съм едно малко българче, което вече четири години може да чете. И аз често личния дневник на един велик българин - Васил Левски. Много интересно и трепетно ми беше да се докосна до душата на такъв обикновен и необичаен човек. Виждам, как той бърза и в вълнението си записва мислите и някакви събития от живота си. Виджам го, как приклепна на края на стола и от едната ръка му се леят думите, а с другата се хванал за гърлото – там, където се намира човешката душа. Той пише, пък аз чета. И няма препятствие и стена между нас – нито временна, нито физическа. Аз обичам Васил Левски, чета му дневника. И съм сигурен, че когато аз нещо си пиша, той също чете.

ЛЕВСКИ

Михаела Валериева Александрова – V клас, 12 г. гр. Пловдив

В очите му небето се оглежда.
Слънцето в косите му сияе.
Вдъхва на народа ни надежда,
кураж за свободата да мечтае.
Робското безвремие надмогнал,
с дух апостолски искри разгаря.
Живота за народа си би дал –
винаги над всичко е България.
И като птица волна и митична,
със огнен полет над тъмата,
търси посоката различна
към слънцето и свободата.
Горда съм, сърцето ми ликува,
усещам се щастлива, че го има,

че чист е идеалът му бленуван
за свобода на нашата родина.
Ние сме във времето с безброй мечти,
времето е в нас с надеждата в доброто.
Вярата в България в очите ни блести,
и любовта, осмисляща живота.

ЛЪВ

*Олга Водник, 8г., Одески български културно-просветен център
“Аз Буки Веди” към “Конгреса на българите в Украйна”*

Лъвът е цар на зверовете.
Той много смел и търпелив.
Играй и скача през полета
С висок и огнени призив.

Тъй и героят възрожденски,
Политнал върху страшен ров,
Донесе жертвата си Левски,
Безсмъртна, като и любов!

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Гергана Орлинова Кунчева, 8 год., гр. Варна

България и българите помнят и винаги ще помнят Левски. Той е живял отдавна, по времето на османското робство. Васил Левски се е казвал Васил Иванов Кунчев. Той е бил много пъргав и е скачал надалеч като лъв, и затова са го наричали Васил Левски. Роден е в град Карлово и е станал монах. Не е останал зад стените на манастира, а е тръгнал сред хората, които са били поробени от турците и са живеели в страх. Апостолът е ходил сред народа и е казвал на хората, че те са много силни. Припомнял им, че в миналото Османската империя не е съществувала, а е била част от Велика България. Обяснявал им е, че Кирил и Методий са създали славянската писменост и затова трябва да се гордеят, че са българи със славно минало и история. Това им давало самочувствие и българите поискали отново да бъдат свободни. Левски е създал революционни комитети, в които хората се организирали да се борят срещу поробителите. Заради делата си Левски е бил преследван и гонен от турците. Но той е казал, че ако спечели, ще спечели целият български народ, а ако загуби, ще изгуби само той. Турците са хванали и обесили Васил Левски, но създадените от него революционни комитети продължили делото му и по-късно българският народ извоювал свободата си. Апостолът е успял да събуди поробените българи и затова Левски винаги ще живее в душите и сърцата.

ПО СТЬПКИТЕ НА АПОСТОЛА

*Божидар Александров Александров, 11 год.,
гр. Димитровград, ОУ “Пенчо Славейков”*

Ще имаме едно знаме, на което ще пише: “Свята и чиста република”

Преди години се налагаше да пътувам често до София по здравословни причини. Бях на една специална диета и трябваше да купуваме храни, които не се намираха в нашия малък град. В столицата видях много забележителности - Народното събрание, НДК, Народният театър, Храм - паметникът “Александър Невски”. Много ми харесаха и големите търговски центрове.

Един ден, в търсене на поредния диетичен магазин, спряхме на оживено кръстовище, близо до паметник, отрупан с цветя. Тати ми каза, че това е паметникът на Васил Левски. Разказа ми, че Апостолът е бил обесен там преди много години. Все още не знаех много за него, но мама и тати ми разказаха доста неща: как се е борил за свободата на България, като обикалял и създавал революционни комитети в цялата страна, как е успявал с ум и ловкост да се изплъзне на запитетата и как най-накрая е бил предаден от своите другари. Тогава разбрах, че бих искал да видя всяко кътче, където е стъпвал.

Още през следващата ваканция ме заведоха в родната му къща в град Карлово. Там видях много вещи на Апостола - писолетът му, сабята му, много снимки и документи. Най-много ме впечатлиха кичурите коса на Дякона. Посещавал съм също и скривалищата му в Женския метох, както и в Троянския манастир, където е обичал да отсяда.

Миналото лято бяхме на почивка в Троянския балкан. Посетихме град Ловеч. Огромен паметник на Апостола се извисява над града и сякаш бди над него. Там, в красивия старинен квартал "Вароша" се намира музеят "Васил Левски". В него се пази най-богатата колекция от лични вещи на Дякона. Още на входа ме посрещна крилата му мисъл "Ако печеля, печеля за цял народ, ако губя - губя само мене си." От картините по стените ме гледаха сините очи на Апостола, а пред востъпната му фигура направо занемях от възхищение .

Не можах да посетя само Къкринското ханче, но се надявам, че това лято ще ида и там. Знаем, че не мога да видя всяко място, където е бил, защото той е бил навсякъде. Ненаправно са го наричали "Джингиби", което значи "неуловим", но много искам да посетя мястото, където е заловен. Трудно ми е да проумея, защо е предаден от българи. Въпреки предателството и обидата, по време на разпитите, той не е издал нито един от другарите си.

Възхищавам се и се прекланям пред живота и делото на този велик българин. Той е пример за родолюбие, смелост и толерантност. Всеки трябва да помни заветите му: **"Трябва да се даде правото на всеки народ, но и на всеки човек да живее почтено и свободно "**.

РОДЪТ МИ ПОМНИ ДЯКОНА

Сандрина Викторова Данчева, II клас

Българско училище “Св. Св. Кирил и Методий”, Париж, Франция

Днес ще ви разкажа една история, която един ден ще завеща на моите деца и внуци. Това е една от историите, които в моя род се предават от поколение на поколение. Баба ми я разказа, а тя я помни от нейната баба.

Историята, която ще ви разкажа се е случила отдавна, тогава когато българите не са били свободен народ, но и турци и българи са били чували вече за Левски. Малко хора обаче са чували за Яким Шишков. Моята история е и за двамата. Ще ви я разкажа с гордост, защото Яким Шишков е моя пра-пра-пра дядо, който е участвал в Освободителното движение, като подпомага Ловешкия революционен комитет и Васил Левски (едно от събранията, на което е бил и Левски се е провело в лозето на дядо Яким).

Първият път, когато Левски срещнал турците в Ловеч, било в склада за кожи и пашкули на дядо Яким.

– Загубени сме - казал Левски, когато видял идващите при дядо Яким заптиета.

– Чорбаджи Якиме, тоя човек е комита. Искаме го. – казали турските заптиета.

Дядо Яким не показал, че се е уплашил и рекъл:

– Тоя е търговец и разглежда стоката, че искам да се отърва от нея. Почакайте малко, ще има почерпка.

Тръгнал за мастиката, но минавайки до Левски и пашкулите незабелязано пуснал в джоба на Левски жълтици. Левски, като усетил тежестта в джоба си, извадил жълтиците и рекъл на дядо Яким:

– Ето жълтици за стоката.

Заптиетата наистина си помислили, че това е търговец на пашкули и кожи. На път за конака обаче се сетили, че май са излъгани и единия рекъл:

– Каква я свършихме?

Левски обаче си бил вече тръгнал.

И други случаи зная за това как моята пра-пра-пра баба Данка, дядо Яким и неговия брат са спасявали Апостола на свободата, дякона Васил Иванов Кунчев - Левски, но ще ви ги разкажа някой следващ път. Ако минавате някога през Ловеч, от сега знайте, че на мястото на къщата, в която Левски е ходил и се е криел има паметна плоча , а в църковния двор и до днес се пази гроба на дядо Яким.

ЛЕВСКИ

Виктория Лазарова, 10г.,

ОУ “Братя Миладинови” гр. Бургас, IV “б” клас

Той бе велик, чутовен, ненадминат!
Във робство тъмно, мрак застинал,
роди се! Като пурпурна заря изгря,
със светлина омайна Родината своя обля!
Килията тиха една нощ напусна,
и расото черно захвърли, запусна!
Назад не погледна, манастирът далечен,
за свободната воля оказа се тесен!
И тръгна да броди – по гори и пътеки,
по урви и бездни, стръмнини заклетии!
Премина села, градове и паланки,
омайваше с хубост моми на седянки!
И слово свободно редеше в захлас,
и всеки го слушаше в тоз ден и час!
Духът на борбата изпълваше веч
на бившите роби заветната реч!
Бе близък със всички, далечен с малцина!
Доверие нямаше, нито дружина!
Бе сам, но с народа делеше трохички,
с великата цел свобода да има за всички!
В несгоди и бедност, отказал имота -
привидно спокойствие, блаженство за скота!
Търпеше лишения – студ, глад и мраз,
за Родината своя, до сетния час!
Увисна безмълвен, без стон и въздишка,
но с поглед сияен, с любов без предел,
Апостолът славен, безсмъртен остана,
на дело велико по пътя поел.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

*Анастасия Станимирова, 6 клас,
БУЦ “Знание”, Чикаго, САЩ*

Васил Левски е голям герой в историята на България, жертвал живота си за свободата ѝ. Васил Левски е изрекъл следната мисъл: “Ако губя, губя само себе си, ако печеля, печели цял народ.” С тези думи той ме вдъхновява и изпълва с гордост, за това че съм Българка. Той е бил смел и готов на всичко за отечеството си. Неговият живот е пример за всеки един от нас. Неговите дела ни карат да бъдем по-добри, по всеотдайни към родината си. Васил Левски е бил наричан с много имена, като: Дякон-човекът с най-чиста душа, Апостол-който дава надежда на всеки. Трябва по-често да си спомняме за него и да се стремим и ние към по-добро бъдеще. Васил Левски ще вдъхновява много поколения занапред, тъй като неговия силен дух го прави безсмъртен и велик. Той е моят герой - символ на смелостта и пример за нас. Ние трябва да следваме великите му цели и дела.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

*Евгени Стефанов, 11 г. 5 клас,
ПБНУ “Свети Иван Рилски” Хатива*

В люта зима, в летен зной,
Тайни срещи прави,
Левски-нашият герой,
Да спаси България!

Той говори на народа,
Че е време за свобода.
Всички слушат във захлас
Неговият левски глас.

И защото е обичал
Нашата Родина,
С лъвски знак в сърцата
Ние го почитаме.

ЗАЩО, МАЙКО?

*Паола Делчева, 12 г., 5 клас,
ПБНУ “Свети Иван Рилски” Хатива*

Защо, майко,защо?
Защо ни отнеха единствения
Лъв, майко?
Защо на черно бесило
Го обесиха?
И гарвани вместо цветя го покриха.
Защо милост
нямаха, майко?
А той,народа????
Защо?

ПОДВИГ

*Маргарита Тенева, 17 г.,
ПБНУ “Свети Иван Рилски” Хатива*

Апостолът силен
Със смелост и храброст
За Родината мила
Пожертвал е младост.
И хвърлил се в боя
С лъвския си скок
Да търси спасение
За българския род!
Не се той страхува
от турци във бой!
Живот пожертвувал
В наревен двубой!

На бесилото страшно
Увиснал с достойнство!
Затова и ще помним!!!
Ний сме гордо потомство!

АПОСТОЛА

*Моника Петрова, 13 г., 7 клас,
ПБНУ “Свети Иван Рилски” Хатива*

Апостолът на свободата
Най-чистият и истински кумир
Умря за нашата родина свята
Умря, за да живеем ние в мир!!!

Един светец със ореол небесен
Един герой незабравим
Един човек с живот нелесен
Един, единствен, несравним!!!

АПОСТОЛ НА СВОБОДАТА

Андрей Кирилов Пейчев, 15 години, 9 клас

Богатянки български културно-просветен център “Аз Буки Веди” към

Всеукраинската обществена организация “Конгрес на българите в Украйна”

Васил Левски... Кой е този човек? Каква благородна цел той е преследвал? Защо е станал пример и идеен вдъхновител на българския народ? Защо го надарили с гордо име – Апостол на свободата?

Васил Левски! С неговото име е свързана историята на национално-освободителната борба на българите срещу турското робство през 70-те години на 19 век. Макар че животът му бил такъв къс – само 36 години – но в паметта на българите той останал като национален герой. Той обрекъл живота си в служба на отечеството, и тогава робските сърца повярвали в свободата, защото също като него мечтаели за “чиста и свята република”, за светло бъдеще.

Васил Левски станал първи, който превел в действие идеите на велик революционер Георги Раковски. Поради тежко заболяване, Левски не можел да вземе участие в четата на Хаджи Димитър, но вършил широка агитация, упорита и системна работа сред народа за организиране и подготвяне на въоръжена борба. Затова в българската история той останал ненадминат от никого организатор.

Васил Левски се отличавал с редки качества: бил надарен с огромна енергия, физическа издръжливост, хладнокръвие, съобразителност... Всеотдаен и скромнен, той бил запалил революционен огън във всяко българско селище и градче.

Като вдъхновител, организатор и ръководител на българското революционно движение Васил Левски будил, буди и ще буди почит и възхищение към живота и делото си. Неговото безстрашие, скромност, нравствената чистота, голямото търпение и великодушие превърнали великото му дело в легенда.

ЗАВЕТ

*Лазар Александров Хрисимов,
73 СУ “Владислав Граматик”, гр. София*

Беше красив зимен ден. Вятърът духаше силно, а улиците бяха обсипани със сняг. Седмокласникът Боян се прибираще от училище и реши първо да се отбие в цветарницата, за да купи цветя за утрешния ден – паметния 19 февруари, в който целият български народ чества делото на апостола на българската свобода – Васил Левски. Момчето излезе от цветарницата и се запъти към къщи. В главата му изплува една много важна случка, която той никога нямаше да забрави.

Спомни си за ценния разговор, който имаше на този ден със своя дядо - старият Боян. Тогава, преди 4 години, когато момчето беше седми клас, се върна от училището си огорчен, разочарован и тъжен.

Старецът веднага забеляза покрусата на внука си, завъртя се край него, погали го по главата, разогради косата му, и насмешливо му каза:

- Какво става бе, юначе! Защо си увесил нос, да не би да си си развалил с някой двойчица отличния успех? Защо са ти потънали гемиите?

Дядо Боян реши да не досажда на внука си и му каза:

- Айде, аз отивам оттатък да си чета вестника, а ти ако искаш нещо да ми кажеш, аз веднага ще го сгъна и ще си поговорим.

Усмихна се и допълни:

- Ей, да не би да имаш проблеми с някое девойче? Каж ми, аз ще отида веднага да ѝ кажа колко си умен, интелигентен и харизматичен. Ми как може да изгърве тя толкова добро и възпитано момче като наш Боянчо? И като се изкашля под мустак, се понесе към кухнята.

Внукът помисли малко и реши да сподели с дядо си какво се беше случило в училище. Те, двамата Бояновци, се разбираха много добре, и внукът знаеше, че мъдрият старец винаги ще намери най-доброто решение на всеки проблем.

Боян-старши бе разгърнал вестника на страницата с политическите коментари. Младежът обаче го върна в атмосферата на младежките разговори и му сподели, че се е опитал да организира своите съученици за утрешния ден – 19 февруари, когато те трябваше да дават почетен караул пред паметника на трона на тяхното училище – великия българин Васил Левски. Но част от тях с насмешка и пренебрежение се отказаха да се включат в мероприятиято. И нещо

повече, постоянно повтаряха “Какво толкова го превъзнасяте този Левски, всяка година поставяме цветя на паметника му и се говори за него, че той е най-великият българин.”

Старецът се изкашля, затвори бавно вестника и каза: “А ти не им ли обясни кой е Левски, защо целият български народ се прекланя пред него? Искаш ли сега с теб да си поговорим като зрели хора в какво се състои величието на Левски. И утре да им обясниш на тези младежи, да ги убедиш, че са неуки, не са пораснали все още да осъзнаят делото на Дякона. Ти вече си голям, разумен и на теб мога да разкажа по-подробно за делата на Апостола.”

И Боян-старши започна да му разказва за идеите и теорията на Левски за устройството на независимата българската държава. Обясни му, че Дяконът предвиждал тя да бъде “демократска република”, в която не ще има цар, а народно управление, и във всички нейни области – Мизия, Тракия и Македония, народът ще живее в пълна свобода.

В един момент старецът стана и извади от библиотеката една книга и Боян прочете нейното заглавие – “Писмата на Васил Левски”. Отвори на една страница и прочете едно от писмата. В тях Апостолът завещава на българите да живеят в свобода братство и равенство, “... под едно знаме, на което ще пише “Чиста и свята република...”

Старият Боян разясни на своя внук идеята на Левски за равнопоставяне във всяко едно отношение, без разлика във вяра, етнос, или майчин език.

Защото чистата и свята република в представите на Апостола е тази, където “българи, турци и евреи са равни и ще живеят под едни и същи закони.” Нещо повече, Левски в следващо свое писмо, в което разяснява как да се организира борбата на българите срещу османското владичество, пише: “Ние не гоним турския народ, нито вярата му, а турското правителство, което варварски владее не само нас, а и самият турчин.”

Боян слушаше много внимателно, и колкото повече дядо му го запознаваше с идеите на Левски, той разбираше, че Апостола живее едва ли не в днешния ден на българите, когато пак се говори за свобода и демокрация, за равенство и права. И тогава той попита Боян-старши какво е неговото мнение, изпълнили ли сме заветите и къде сме днес. Дядото се усмихна пак под мустак, погледна го хитро, и му отговори: “Мило внуче, голям си вече, огледай се наоколо, виж какво става в нашата скъпа родина, и сам си отговори на този въпрос.”

В този момент младежът знаеше какво да каже на своите съученици. И когато на другия ден той поговори с тях и им сподели за разказа на своя дядо, те наведоха засрамено глави.

Боян стигна до вкъщи и остави на масата цветята. Вече беше късно и си легна в леглото. Отвори една стара историческа книга и започна да чете.

На другия ден преди училище отиде пред паметника на Левски, за да остави цветята в почит на Апостола. Когато ги сложи пред плочата, наред с всички други, една сълза протече по лицето му. Осъзна, че вече няма с кой да разговаря и да споделя мислите си. Мъдрият старец не беше до него, но му бе оставил знанията и уроците си.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ – АПОСТОЛЪТ НА БЪЛГАРСКАТА СВОБОДА

Олга Станиславова Клименко, 16 години,

Измаилски български културно-просветен цънтър “Аз Буки Веди”

към Всеукраинската обществена организация

“Конгрес на българите в Украйна”

Епохите в човешката история идват и отминават, раждат се и умират хора, но времето и историята помнят безсмъртната личност на Апостола на българската свобода, най-ярката звезда в нашата история – Васил Левски. Много е казано за него и много е написано, но личността му остава необятна, а делото му – изпълнено с нечовешка сила. И днес неговите думи звучат реалистично, съвременно и дори романтично.

За нас Левски служи като неувяхващ пример за доблест и нравствена чистота, защото той е живо доказателство за безсилието на тираните, за неразрушимото достойнство на човека. Какво печели тиранинът, ако една земя след около 500 години на робство и унижение ражда не хора с робско самосъзнание, а такива мъже като Васил Левски, Георги Раковски, Любен Каравелов, Христо Ботев, Георги Бенковски, Бачо Киро и много други, загинали в борбата срещу поробителя.

С апостолски дух от град на град, от село на село Левски разнася своите идеи за революция. Със своята лъчезарност, честност добротата и смелост той успява да поведе българите към свободата. Своята вяра в свободна България той превръща във вярата на един цял народ. Роден в земята, която вече повече от четири века е поробена, той е убит само няколко години преди мечтаното Освобождение. Левски не доживява съвсем малко да види България свободна, но именно той е идейният вдъхновител на тази свобода, на вдигането Априлското

въстание – най-чистото, най-святото, но и най-страшното събитие в цялата история на поробената от турците България.

Във въображението на априлските въстаници свободата и независимостта са най-скъпото, което един народ може да притежава. Да се живее и загине за свободата на България не са празни думи, а обет, написан върху знамето – „Свобода или Смърт“. Никаква империя не може да удържи хора, които са пред избор “свобода” или “смърт”. Голям брой от апостолите на Априлското въстание и участниците в него намират мъченическата си смърт по време на борбата за свобода, те всички са вдъхновени отдумите на Левски: “Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си”.

Васил Левски не е само национален герой – той е пример, който никога не бива да забравяме. Да запазим името му и делото му в народната памет и като се стремим да достигнем завещаните идеали, това е единствената благодарност, която ние можем и сме длъжни да изразим на Васил Левски и хората като него. Благодарение на тях днес сме щастливи, защото пред нас не стои изборът “Свобода или Смърт”.

За мен е чест и се гордея, че произлизам от народ на силни и велики хора, какъвто е Апостолът на свободата – Васил Левски!

ЛЕВСКИ

*Васил Рахнев – VI клас, ЧСУРЧЕО „ЕСПА”,
Ателие за творческо писане “Метафора”*

Ято черно отдалеч се вижда,
о, как гарвани прииждат,
в миг полето снежно
почернява безнадеждно.
Там остава да стърчи,
като рана да боли
онова бесило черно –
знакът на предателство позорно.
Там Апостола един,
българският верен син,

с майката родина се прощава
и следа във времето оставя.
Апостоле, ти себе си пожертва,
но делото народно съхрани,
ти българският дух с
безсмъртието свое продължи.

ПЕСЕН ЗА ЛЕВСКИ

*Фая Гератлиева - 7 год., ОДК “Св. Иван Рилски”,
клуб “Светлини сред сенките”, гр. Казанлък*

Левски – нашият герой,
борил се за свободата той.
Силен бил и много смел
по пътя страшен сам поел.
Родината ни мила да спаси,
той без страх пожертвал себе си.
Вярвал даже, че ако загине,
не е беда, нали е за родината?!
Робството вековно искал да отхвърли
свободата на България да върне.
Затова със Левски се гордеем
за него песни винаги ще пеем.

ЛЕВСКИ

*Касандра Пламенова Недялкова, 11 години /5 клас/
от Литературно ателие “Книголюбие”
при НЧ “Дряновска пробуда-2008”, гр. Дряново*

Взех молива да го нарисувам
с русите, красивите черти
и очите в синьо, морско синьо,
погледа ,от който ме боли..
Как да нарисувам Левски
като зная, че герой е той?
Мястото в картоната ми не стига,
подвизите му да побере
Как да нарисувам и бесило?
Левски ще сияе кат звезда
и небето в синьо, морско синьо,
дъжд ще сипе – в сълзи цялата страна.

СТИХОТВОРЕНИЕ ЗА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

*Карина Аврамова, 16 год.,
Одески български културно-просветен център
“Аз Буки Веди” към “Конгреса на българите в Украйна”*

“Сестра му е революция, майка му е свобода”, -
със гордост ще пишем за него това.
Той не е отшелник, дори проповедник
на нас,на народността.

Той има една, трагична съдба.
Обиколил е всички българска земя,
но какво да кажем още за него?
Запознал се със смърт, според своя мечта.

Не трябва медали, не трябва пари,
помнете своя спасител свети,
помнете тоз лъв, отдал той живота
за България родна, народна свобода!

ПРЕД ПОРТРЕТА НА ЛЕВСКИ

*Преслава Манчева Колева, 2 “в” клас, 8 год.,
гр. Карнобат, ОУ “Хр.Смирненски”, Литературно ателие “Компас”*

Пред портрета ти заставам
с много почит и любов.
Цвете алено поднасям
аз пред погледа суров.
Гледат ме очите сини,
гледат в мене и мълчат.
Смела ли съм като теб, Апостоле?
Следвам ли достойно твоят път?
Като теб дали ще мога
цялата да се отдам,
за добро на всички хора
с вяра, със любов и плам?
Като тебе искам да съм смела
да съм силна, твърда и добра.
Да не мисля за изгода,
а за хората в беда.
Да се боря със неправди,
да не спирам пред злини!
Правдата да защитавам
пред смъртта дори.
Ти ме гледаш от портрета.

Свити устните мълчат.
Но очите ти във мене
парят сини и мълвят...
Аз съм българка. И твоя кръв съм.
В твоето тефтерче пише моя път.
Нямам право да не те последвам!
Твоите завети ме зоват!

ТОЙ ЖИВЕЕ В МЕН

*Мария-Магдалена Стоянова Иванова, 3 “б” клас, 9 год.,
гр. Карнобат, ОУ “Хр.Смирненски” Литературно ателие “Компас”*

Беше един необикновен зимен ден. Ден, който няма да забравя никога. Бях първокласничка. Всеки ден в училище за мен беше като празник. Имах нови приятели, добра и мила учителка, непрекъснато научавах нови неща. Нямах търпение да се прибера у дома и да ги споделя с родителите си. Преди няколко дни им изрецитирах всичко, което учителката ни разказа за Васил Левски. Те се погледнаха и се усмихнаха загадъчно. В този неделен ден мама ме събуди порано от обикновено. Каза ми, че с татко имат изненада за мен. Скочих от леглото и набързо закусихме. Обичам изненадите, които мама и татко ми правят. Те измислят невероятни неща, за да ме зарадват. Качихме се в колата и потеглихме. Още като тръгнахме, разбрах къде отиваме. Мама ми каза, че ще посетим родната къща и музея на Васил Левски в родния му град. Пак им разказах всичко, което знаех за него. Че е борец за свобода, че е рискувал живота си за това дело, че бил снажен, синеок и красив мъж, който бил с весел характер и обичал да пее. Рисувах им с думи образа на герой, който беше съвсем нов за мен и ми беше много интересен. Карлово се оказа красиво, малко градче, затрупано от сняг и смълчано в зимния ден. Спряхме близо до родната къща на Васил Левски. Посрещна ни голяма, дървена порта. В мига, в който тя се отвори, сърцето ми заби лудо. Внезапното вълнение ме прикова пред дълга мраморна плоча с надпис “Национален музей Васил Левски”. Почувствах се на много специално и необикновено място. Плахо пристъпих по калдаръмените плочи и прекрачих прага на един скромен, български дом отпреди повече от век. Тук ли е живял този тъй велик герой? В тези две малки, обикновени, бедни, прихлупени стаички?

Между тези стени беше кънтял детския му глас, те бяха приютявали мислите и плановете му, бяха свидетели на най-обикновен живот на най-обикновен човек. Дом, който не прилича на нашите домове сега. Огнище, трикраки столчета, ниска масичка, някакво дървено, твърдо легло и пъстри, засмени черги върху старите, скърцащи дъски на пода. Скромно, чисто, българско и някак много мило и свидно. Две стаи. Килер. И скривалище. Мястото, спасявало живота му много пъти. После в музея видях много негови снимки, документи, вещи и дрехи. Пристъпвах бавно между експонатите и той сякаш оживяваше малко по малко пред мен. Този герой не беше измислен като Батман. Татко ми четеше надписите под снимките и обясняваше стъпка по стъпка за плана и действията му за Освобождението на България. Не беше комикс, нито филм, нито книга. Той беше истински, пред мен бяха нещата, които беше докосвал, миговете от живота му, запечатани на черно-белите фотографии. Всичко, което повтарях като папагал след учителката си, чак сега сякаш стигна до ума и сърцето ми. Когато заставах и пред стъклената кутийка с отрязания му и запазен червеникаво-рус кичур коса, вече бях премаляла от бушуващите в мен чувства. Сякаш сам той застава пред мене и ми се прииска да му кажа нещо... да знае, че съм тук, че се възхищавам и прекланям пред всичко, което е направил, че жертвата му не е била напразна, че Родината му е свободна, благодарение на неговото дело, че децата като мен днес растат щастливи и обичани... Той ме гледаше от огромния портрет на стената и сякаш една лека усмивка в ъгъла на устните му ми казваше, че ме вижда и чува мислите ми. Очите ми се напълниха със някаква болка, липса или радост от мига, в който осъзнах, че двамата с него сме едно. Не можех да определя това чувство тогава, не мога да го определя и днес, след 4 години. Чувствам го със сърцето си, близък, обикновен и необикновено велик с идеите и саможертвата му. Левски е моят герой. Не в модерните стихове, в снимките на календарчетата, в портретите му на тениски и ключодържатели, а този, който тогава открих в Карлово, в бедния скромен дом, в черно-белите снимки, в отрязания кичур коса и снимката на изправената му, горда снага до бесилото. Истинския, обикновен човек, който е имал смелостта да се изправи срещу цяла империя и да пожертва младостта и живота си за народа и поколенията като мен! Ако още не сте посетили Карлово и неговия музей, тичайте там! Ще намерите истината за Него, за себе си и за България!

ЛЕВСКИ

*Симона Илчева Илиева, СУРИЧЕ “Д-р Петър Берон”,
гр. Перник, Литературно студио “Пегас”*

Левски – част от мене е,
от това, което съм сега.
Апостоле, как ни трябваш днес
да видим света с твоите очи
и да не горчи.
Да не сме смирени,
а борбени и живи.
Нахлуват въпроси.
Разкъсват нощта.
Светлинен лъч огрява душата,
ражда надежда и вяра
за свободен дух и за мощ.
Синеоко вдъхновение бъди,
път към бъдеще ни покажи.

ЗАВЕТЪТ НА АПОСТОЛА

Никол Истаткова, 18 г., БНУ “Аз Буки Веди” – гр. Кьолн, ФР Германия

От студ февруари родината скова,
но въздуха кара да потрепва.
Отново приближава, ето го деня,
когато всеки за корените свои се сеца.

Дете с букет в трепереща ръка
към паметника бавно приближава,
в очите му чете се признателност, тъга
и мисли безброй в ума му преминават.

“Апостоле, къде си?
Ела, проговори!
Народа си печален
към пътя прав върни!

Ти, Дяконе, герой наш вечен!
Къде изчезна твойта вяра?
Погледни – народът е обречен,
малко по малко делото забравя.”

Полага то цветята и се вглежда,
образът на Левски сякаш оживява.
Вятър клоните буйно разлюлява,
а Дякона с глас заветен проговаря:
“Дете мое, чедо на таз земя велика,
в теб е мойта вяра, в теб е мойта сила!
Българският дух во веки ще живее,
щом заедно държим се – всичко ще преодолеем!
Републиката чиста и свята пази
и моите думи ти вечно помни!”

ДНЕС

февруари 2017 година

Елизабет Шарап, III “а” клас

СУ “Христо Ботев”, гр. Сунгурларе

Не отбелязваме

СМЪРТТА ТИ!

Изразяваме

ПОЧИТТА СИ!

Докато я има

БЪЛГАРИЯ

Ти ще живееш

ВЕЧНО!

АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА

Един Апостол за България живота си погуби,
без дори да се зачуди,
за да ни спаси какво ли ненаправи.

Един човек за свободата ни умря,
за славата българска родна,
разцъфналата пролет така и не видя.

Той криле ни даде, с които да летим,
с тях да пазим нашата Родина
и ценностите ѝ да не рушим!

Затова Апостоле почитаме днес,
144 лета – твоята жертва,
юнашка, съдбовна!

Как се служи на род и се люби народ,
как се дава живот,
за живота – живот, Апостоле...

ЛЕВСКИ – ПРИЯТЕЛ ЗАВИНАГИ

Йоан Иванов, 12г.,

ОДК “Св. Иван Рилски” ,

клуб “Светлини сред сенките”, гр. Казанлък

Какво е приятелството? Дружба? Не! Приятелството е нещо повече от дружба, повече от връзка между двама. То е една обща идея, една обща история, общи чувства, прегърнати от двама. Приятелството е сплотеност и духовна близост. Аз съм на дванайсет години и като другите момчета обичам спорта. Но на въпроса: „Кой е Левски?“, няма да отговоря, че това е футболен отбор, облечен в синьо, а с гордост ще покажа портрета на Апостола, закачен на стената до леглото ми. Винаги съм мечтал да го зърна на живо. Да се запозная с него. Да си поговорим... Но уви, познавам го само от историята от интересните разкази за храбрите му постъпки. И въпреки, че никога не съм имал честта да се запозная с него лично, чувствам общата ни близост и сродност. Чувствам го, като приятел. Още в детската градина, когато облякохме четнически униформи и с най-силните си гласове изрекохме най-трогващите български стихове, посветени на Апостола, още тогава, за пръв път усетих трепета да съм част от нещо значимо. Да съм част от историята и живота на Васил Левски. Изпълних се със сила и гордост, които и до днес ме водят, като пътеводни лъчи и ми показват добрият път и правилните решения. Тези лъчи ме накараха да посетя величествения паметник на Апостола в Карлово. Бронзовата му фигура и страшният лъв до него, силно ме впечатлиха. Спомням си, че опитът ми да изкача първото стъпало на паметника, се оказа неуспешен. Той завърши с ожулени колене и лакти, но още на следващата година покорих и трите стъпала. Почувствах се горд. Докоснах студената мраморна плоча и изпъкналите образи на бунтовници и османци в подножието му. Студенината на камъка и метала не ме смути. Почувствах величието и непримиримостта на Левски. Неговата решителност и смелост. Като че ли нещо тайнствено и свято витаеше във въздуха тогава. Това бяха първите ми стъпки към Апостола. Вълнуващи и незабравими. Някои казват, че за да има приятелство, трябва да има прилики между хората. Да има нещо общо между тях. Да се опознаят. Следващата ми стъпка към Васил Левски беше първото ми посещение в неговата родна къща. В двора ме посрещна мраморната статуя на майка му. Тъжна и угрижена, поставила ръце в скута си и наклонила леко глава. Толкова различна от моята майка и едновременно с това с такова любящо, грижовно излъчване, като на мама. Отгледала пет деца, за които детството свършило прекалено рано, със смъртта на бащата. Влизам в къщата. Посрещат ме слънчеви, топли стаи с оскъдна мебелировка, осигурявала почивката и уюта на

семейството. Замислям се за моята голяма и удобна детска стая, пълна с дрехи, книги и играчки. За компютъра... Аз съм дете, но и Левски е бил дете. Той обаче е имал детство, различно от моето. След това посещение бях силно развълнуван и впечатлен. Открих толкова неща, за които не бях подозирал, че съществуват. Научих се да бъда по-смирен, по-искрен, по-добър. А Левски, заобичах още повече! Оттогава до днес открих и продължавам да откривам много общи неща между мен и Левски. И двамата обичаме гимнастиката, радваме се на живота, но най-важното, по което си приличаме е, че и двамата обичаме България. Стремим се към развитие и трудно изпускаме целите си от поглед. Разбрах също, че Левски не е само революционер, а и организатор на борбата за независимост. Той е сърдечен, духовит, честен и незаменим приятел, въпреки тежкото си детство. И макар че не го познавам лично, стотици пъти съм си представял тънката му, стройна фигура, русите мустаци, облото бяло лице със сини очи... Сякаш и сега го чувам как неуморно пее, смее се и се радва. Васил Левски ще остане мой приятел завинаги!

БОРБАТА НА ДУМИТЕ

Атанася Танева – 5 клас,

IV ОУ “Христо Смирненски”, гр. Петрич

Един смел мъж в манастира размишлявал за поробената земя, която страдала. Тя не чувала стъпките на свободни хора, малки крачета тичали по робската земя със страх да не ги откъснат от нея. Сърцето му изпитвало желание за свобода, независимо дали щял да остане жив в тази страшна борба. Искал да каже на всички хора да направят добро – да спасят България със своята голяма саможертва. Мечтаел всички да разберат колко важна е родината и че тя има нужда земята ѝ да залее вълна от смели хора, които приемат съдбата си, без да се страхуват. Молил се в тъмнината да се освети една малка точка, която да е първата стъпка в грейването на цялото небе. Всеки събуден човек, който мисли за родината, е една малка светлинка. Надявал се Бог да му даде сили да извърши нещо голямо и велико, с което да помогне на робското отечество и постъпките му да бъдат пример за народа. Чувствал как бързо тупти сърцето му, сякаш му казвало, че е дошъл часът да се случи нещо голямо и на тази земя най-накрая да стъпят свободни хора. Станало време да се напише нова история. Тогава решил

да напусне манастира, да тръгне по пътя към свободата и да остави следи за един нов живот за България. Въздъхнал от тъга и от сърцето му изскочили трите думи Родина, Свобода и Борба. В този миг те се разбързали, защото ги очаквала много важна мисия. Започнали да обикалят градове и села с надеждата да убедят хората колко са важни и нужни. Те вървели по прашните улички задъхани, но смели и решителни. Бягали и се укривали да не ги заловят, защото не може да има бъдеще без тях. Дори се преобличали, за да не ги разпознаят, трябвало е да се спасяват от опасностите на робството. Навсякъде говорели за обичта към България и за спасяването на родната земя. Те били толкова развълнувани от желанието си да извършат нещо героично, че дори не се притеснявали за живота си. Търсили да намерят оръжие, с което да победят страха на хората. Почуквали от къща на къща и казвали на всички, че трябва да се гордеят, че са българи, да обичат родния език, че България е велика страна и заслужава да бъде свободна. Докато думичките обикаляли без умора земята надлъж и нашир, в ума им звучали хубавите песни да свобода. И те ставали още по-силни и още по-смели, нищо че били съвсем малки. Пазели мечтата си в сърцето - да живеят в свободна страна. Те разбирали, че всички думички и хора трябва да се обединят в едно голямо обичащо сърце. Едно голямо сърце, което много обича родината. Мъдри били думичките. Знаели, че този път е труден, но в края на пътя на борбата те гордо ще напишат ГЕРОИ и БЕЗСМЪРТИЕ.

“ЛЕВСКИ ДНЕС”

*Христо Веселинов Бонев - II “в” клас,
СУ “Йордан Йовков”, гр. Кърджали*

Днес, утре, вдругиден и всеки един ден имаме нужда от един Левски.

А може би от един негов двойник, последовател на неговото дело.

Левски е давал всичко от себе си на другите, без да иска нищо в замяна.

Той се е посветил изцяло на идеята за свободна България.

Неговата смелост, неговият силен характер и решителност са качества, които са достойни за възхищение от всички нас.

Неговите думи: „Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само себе си!“ показват, че той е готов да даде всяко нещо, дори живота си за Родината - за свободата, за народа ѝ. Той не доживява свободата на България и въпреки това е бил свободен. Защото неговата борбеност и силен дух го правят свободен, въпреки времето в което живее.

Ако в миналото Левски е бил нужен да организира хората за борба за освобождение, то и днес ни е необходим, но поради други причини...

Необходим ни е за да ни покаже как трябва да защитим своята република и да я пазим „чиста и свята“.

Да ни подсети, че не трябва да чакаме помощ от чужди страни, а де се справим сами, със собствени сили.

Да ни напомни, че трябва да бъдем единни, да си вярваме, да си помагаме.

Необходим ни е още и за да вразуми тези които убиват и крадат.

Необходим ни е един като Левски, който със своята честност, скромност и почтеност да дава добър пример на всички хора днес.

И като гледам и слушам по телевизията как паметници се разрушават или изрисуват се срамувам, защото сме забравили герои като Левски и още повече делата им.

Искам и днес да има един Левски!

Искам да те има и днес като закрилник на бедните и нещастните.

Искам да те има днес като съдник на всичко непочтено и нечовешко.

Ти ни трябваш днес, Апостоле, за да живеем в „чиста и свята република“ и за да изградим националното си самочувствие.

БЕЗСМЪРТНИЯТ АПОСТОЛ ЛЕВСКИ

Дейвид Деянов Дечев, 7 “а” клас/ 13 години

ПХГ “Дамян Дамянов” гр. Сливен

На 18 юли 1837г. в град Карлово се роди едно дете. Момче бе то. Майка му Гина и баща му Иван Кунчеви стояха над него и го гледаха. Кръстиха го Васил. Детето имаше неземна красота. Необичайно, то не плачеше, а даже се смееше. Небесно сините му очи грееха и отразяваха пламъците на огъня, които буйно играеха. Той имаше две сестри и двама братя, които също бяха радостни, за това, че има ново попълнение в семейството. Годините минахава, Иван растеше. Беше малко палав. Често родителите му правиха забележка, но не от нещо друго, а защото турците идваха за данъците. Баща му беше заможен човек, но не след дълго затъна материално. 1862г. беше знатна година. Именно тогава Васил Кунчев напусна Карлово с коня си. От тогава, започна неговия житейски, буден живот. Той започна своята мисия. А неговата мисия беше – Свободна България. Не след дълго, Васил започна да прави мрежа от комитети, чиято цел бе да освободят България от османското владичество. Васил получи прозвището Лъвски, щом прескочи геройски една огромна пропаст. Васил Иванов Кунчев- Левски, беше в разцвета на годините си. Още от малък той беше будно дете и ненавиждаше онези копилета, дето биеха, крадоха и насилваха жени и възрастни хора. Още от малък той си беше казал, че ще се бори против това тиранство. Левски цял живот се бореше за Чиста и свята република. Той се бе срещнал с много други видни смели мъже, които споделяха идеите му и жарно желяеха свободата на Родината си.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Борислава Димитрова Димитрова, 8 години,

гр. Варна, II “б” клас, VII СУ “Найден Геров”, гр. Варна

Левски е свята личност за всички българи. Той е велик герой, който се е жертвал за свободата на България. Ако нямаше такива смели хора като Левски, българите можеше да бъдат поробени още дълги години. Днес ние сме свободен народ и трябва да помним и почитаме имената на нашите герои. Трябва да взимаме пример от тях. Левски ни учи да не се страхуваме, да се защитаваме, да се подкрепяме, за да победим. Той ни напомня да бъдем справедливи и честни и да помагаме на приятелите си. По една случайност и аз съм родена на 18-ти юли, също като Левски, и се надявам да бъда достоен и смел човек като него.

НАШИЯТ ГЕРОЙ

*Глория Руменова Минкова, 8 години,
град Варна, II “б” клас, VII СУ “Найден Геров”, гр. Варна*

Левски е борец,
но за нас – светец.
Той ни носи мир и доброта,
той ни дава българската свобода.
Левски знаменосец,
Левски патриот,
Левски се е борил
за целия народ.
И в нашите сърца
жив е още той.
Той е нашият герой!

КЪЩАТА НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Марайа Валентинова Георгиева, 8 години, гр. Варна

Писмо

Здравей, моя скъпа приятелко Ани,

Пиша ти това писмо, за да ти разкажа как прекарах в Карлово. Миналата седмица аз и моето семейство ходихме в Карлово. В центъра на града се намира родната къща на Васил Левски. Влязохме да я разгледаме и аз много се впечатлих. Навсякъде имаше стари вещи, свързани със семейството и живота на Васил Левски, както и много книги, посветени на Апостола. Васил Левски е бил герой, който се е борил за освобождението на България от Османска власт. На 19-ти февруари 1873 г. е бил обесен в София. Всяка година на тази дата в Карлово се чества подвига на Васил Левски. Аз и моето семейство положихме цветя на каменната плоча на Апостола на свободата.

Надявам се и ти да посетиш Карлово и да усетиш духа на Левски.

С обич: *Твоя приятелка Райа*

АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА

Ния Атанасова Атанасова, 8 години,

гр. Варна, местност "Свети Никола", II "б" клас, VII СУ "Найден Геров"

Веднъж пътувахме до град Карлово. Решихме да посетим къщата-музей на Левски. Влязохме. Екскурзоводката започна да ни разказва за него. Истинското име на Левски е било Васил Иванов Кунчев. Той се е борил за освобождението на България. Създавал е тайни комитети, но не е бил изпълнен с омраза към обикновените турци. Умело се е криел от заптиетата, а веднъж е прескочил огромна яма и този лъвски скок му е донесъл името Васил Левски. В Карлово бяхме четири дни. Посетихме различни места, но навсякъде се усещаше духът на Левски. Паметта за него ще остане вечна.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Силвия Тошева Йорданова, 8 години, гр. Варна

Живял е някога велик герой,
Васил Левски се е казвал той.
В тежки времена за нашата страна
борил се е той за свобода.
Роден в робство и нищета,
не скланял той на поробителя глава.
Кръстосвал Дякона из цялата страна
и будел с думи и дела
в народната душа
надеждата за свобода.
Не успял да види той
свободна своята страна.
Но завинаги остава в нашите сърца
със своите дела.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

*Петя Иванова Кушлева, 9 години,
ОУ “Райна Княгиня”, III “в” клас, гр. Пловдив*

Левски е боец народен
смел, велик и благороден.
Мъдър, честен и почтен,
той бе жестоко наранен.

С Библия, кама и пистолет
водил четници безчет.
Борил се за свободата,
на Родината ни свята.

С неговия лъвски скок
той ни даде прост урок:
Да бъдем честни и добри
мир в Родината ни да цари!

ИДОЛЪТ НА БЪЛГАРИТЕ

*Мартина Маринова Койнова, 10 г.
НУ “Св.Св.Кирил и Методий”, гр. Троян*

Помислете хора млади
и старци белобради.
За оня храбър и велик,
ясен като слънце лик.
За оня, който даде си живота,
за да победи доброто.
За оня, който срещна гибелта,
заради нашта свобода.
Васил Левски се казва той –

истинки идол, славен герой!
Прославил се със своите дела
в името на нашата страна.
Когато увиснал на бесилото черно,
не чувствал страх и безнадеждност.
А напротив – с гордост и мълчание
получил той своето грозно наказание.
Да вземем ний пример от този човек,
когото почитаме повече от век.
Нека следваме неговите думи,
и да го пазим в сърцата и в ума ни!

НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

*Ванина Валентинова Стефанова, 11 години,
VI клас, Литературен клуб “Пегас”,
Общински детски комплекс – Стражица*

През една студена януарска нощ на 1870 година на портите на Иван Василев от село Лефеджа (днес Бреговица, Стражишко) се потропа. Стопанинът – търговец на жито, бе свикнал различни хора да го търсят по всяко време. Наметна абата си и отиде да отвори. Пред него стоеше учителят Стефанов. Иван Василев се учуди от късното посещение, пък и той нямаше деца, но покани госта си да влезе. Учителят отговори:

- Добър вечер, бай Иване. Няма да влизам, че работа ни чака. Облечи се и тръгни с мене.

- Къде? – попита търговецът.

- В училището. Там ще разбереш.

Иван Василев знаеше, че се подготвя освобождението на българския род, че се събират по-будните хора, че това е свято и опасно дело. Нищо не попита повече.

След малко двамата тръгнаха по затрупаната със сняг улица. Училището не беше далече. Като приближиха, видяха слаба светлина от прозорчето.

Влязоха в стаята, където през деня се учеха момчетата от трето отделение. Иван Василев поздрави и огледа присъстващите. Всички бяха хора от неговото село – стопани, търговци, занаятчии. Учителят не беше техен съселанин, но го познаваха отдавна – учеше децата им. В групата имаше само един човек, който не беше от селото. Слаб, с руса коса и сини очи. Беше облечен със селски дрехи. Иван Василев го поздрави, но му се стори, че го е виждал някъде. Опита се да си спомни. Някъде го е срещал, но къде? През лятото кара жито на пристанището в Русчук. Да, там го е виждал. Говориха за житото, но нищо не купи. Стан Станческу – така му беше името. Даже говореше на развален български. А ето кой бил!

- Братя, дойде часът! – обърна се Левски към събралите се хора. – Стига вече робство!

Иван Василев слушаше думите на Апостола и си мислеше: „Каква чудна среща!“

РАЗГОВОР МЕЖДУ ЛЕВСКИ И МЕН

Кристияна Иванова Йорданова, 13 години, VII клас,

Литературен клуб “Пегас”, Общински детски комплекс – Стражица

Реших преди седмица да потърся още информация за най-великия българин – Васил Левски. Учили сме за него по история, но в Интернет има още сведения. Попаднах на много снимки и текстове, прочетох интересни случки. Изморих се, стана късно, но си помислих колко хубаво би било, ако мога да се върна в миналото, да видя Левски, да говоря с него. Вероятно съм си легнала с тази мисъл, не помня. Може и да съм била заспала, но аз си мислех, че съм будна, защото много ясно чух почукване на вратата. Би трябвало да се уплаша, но не бях уплашена. Отворих и ... Видях Левски! Беше същият, какъвто сме го виждали по портретите – висок, светлокос, а очите – сини, много сини. В тях се четеше любов към родината, към народа, към свободата. Ще попитате как се чете. Не знам как, но аз това прочетох. Знаех, че си приличаме само по любовта към родината. Помня, че си говорихме, но не помня думите. По-скоро помня смисъла – робството, свободата, приятелството, предателството. Чувах и гласа на Левски – красив и мек глас. Нали е бил учител, дякон и песнопоец. Исках да му разкажа за своето

време – за улиците и училищата на негово име, за паметниците, за цветята, за честването на 19 февруари. Не знам дали успях да разкажа всичко това с думи, но имах усещането, че Левски ме е разбрал. Сбогувахме се, а аз помня, че дълго мислих за това, което ми каза Левски. Сънувах, че България е прекрасна, велика и горда страна, защото има такива чеда като Васил Левски. Аз я обичам, защото е прекрасна, велика и горда, защото е родила велики българи като Левски. Наяве също обичам България, защото е моя родина и родина на герои.

ЛЕВСКИ

*Ива Ангелова Узунова – 11 години, V “б” клас,
СОУ “Св.св. Кирил и Методий” – гр. Смолян, България*

Човекът храбър със сини очи
спасявал българския народ от беди.
На дело със силна воля и златно сърце
от миналото и днес към справедливост зове.

Мислел, че няма нищо невъзможно,
и никога в бъдното не гледал тревожно.
Бил за свящото дело търпелив,
ловък и към страданието отзивчив.

Дал на майка си кичур коса,
майката българска да запази честта.
Загинал заради благо на страната,
защото вярвал в святата идея за свободата.

Левски- светъл пример ни е днес
за родолюбие, патриотизъм и чест.
Символ е на прозорливост, воля и борба,
завещал ни е пример за дела към свобода.

ВАСИЛ ЛЕВСКИ

Сезин Мурад Мюмюн,

СОУ “Никола Йонков Вапцаров“ - V “б” клас, гр. Айтос, обл. Бургас

Всеки народ си има своите герои. Нашият безсмъртен герой е Васил Левски. Аз видях името му за първи път в книгата „Синеокият рибар“ и чух за него в часа по литература, когато четохме разказа „Апостола в премеждие“. Разбрах, че се е борил за освобождението на България.

Запомних, че неговата мечта е всички народи да живеят свободни и равноправни като братя. Целта му е да има едно знаме, на което да пише : „Свята и чиста Република“. Той строго съди ония, които доносничат, разпространяват неверни слухове и се опитват на всяка стъпка да злепоставят своите другари.

Васил Левски увисва на бесилото в един студен февруарски ден с думите: „Ако умра, ще умра само аз, ако спечеля, ще спечеля за цял народ“.

Апостолът винаги ще остане в моята душа като един безсмъртен човек, за когото Родината е над всичко.

МОЕТО ЗАПОЗНАНСТВО С ЛЕВСКИ

Матей Пабиш, 8 г., 2 клас,

БСОУ “Христо Ботев”, Братислава, Словакия

Казвам се Матей Пабиш. Аз съм словашко дете,но вече втора учебна година съм ученик в българското училище в Братислава. Когато за първи път влязох в класната ни стая,ми направи впечатление портрета на русия синеок мъж на стената. Учителката ни каза,че името му е Левски. С децата от класа попиваме всяка дума за него.Научаваме за живота и героичните моменти от живота му. Възхищаваме се на неговата честност, смелост и силното му желание за свобода. Най-интересно ни беше,когато разбрахме кога и как е получил името си - лев- лъв- Левски. В училище имаше състезание по „Лъвски скок“. Достояно участие взех и аз, защото искам да нося в сърцето си силата, храбростта и честността на този мъж. Всеки народ си има своите герои, които са пример как да извървим нашия път в живота. Моето желание е да успея да постигна своите детски мечти, като се уча от подвига на героите.

ГЕРОЯТ НА ЧЕСТТА

*Даниела Гогорова - 8 г., 3 клас,
БСОУ "Христо Ботев", Братислава, Словакия*

В полите на Балкана юнашки,
сред градини от рози и дъхави горски цветя,
родил се със страст за свобода
Левски- достойният герой на честта.
Веднъж знаменосец, после учител,
кръстосвал родината, зовял за борба,
преследвал до смърт мечтата си заветна-
да види свободна изстрадалата българска земя.

АПОСТОЛЕ!

*Самуил Логсдон,
БУЦ "Знание", Арлингтон Хайтс*

Чувствам как си сред нас!
Как ни гледат очите ти сини,
От портрета дето виси на стената,
и ни казват да бъдем силни!
Не ще те забравим ние,
Защото ти си нашият идол,
нашият пример и знак,
че трябва да обичкаме своята родина!

АПОСТОЛЪТ НА СВОБОДАТА

*Вая Красимирова Вълчева – VI клас, 13г.,
гр. Пловдив, ОУ “Стоян Михайловски”*

Паяжината на времето разлишвам –
попадам в лепкава убийствена мъгла.
Търся светлина и въздух... Искам
да разкъсат плаща черен на нощта.
И светъл лъч разсича робската тъма,
запалва Левски пламък с думи прости.
Във тайни комитети говори за борба,
без да се уплаши смелият Апостол.
В синия му поглед светлината
искри запалва, сочи пътя дръзко.
Апостолският дух ни благославя,
България от робството възкръсва.
Левски винаги ни наблюдава,
да не забравяме историята си ни миг,
нито вярата, която ни спасява,
и любовта в света ни разнолик.
Светлината на звездите ярко свети
и пак през нея времето се ниже.
Делата на Апостола живеят във сърцето.
Историята продължава да се пише.
Ще помним винаги – до сетния си миг,
че важни са не думите, по-ценни са делата.
Поклон пред твоя свят безсмъртен лик!
Поклон, Апостоле на свободата!

**РИСУНКИ ОТ
МЕЖДУНАРОДНИЯ КОНКУРС
„ВАСИЛ ЛЕВСКИ”**

Елица Иванова, 12г., ШИИ Арт Попово

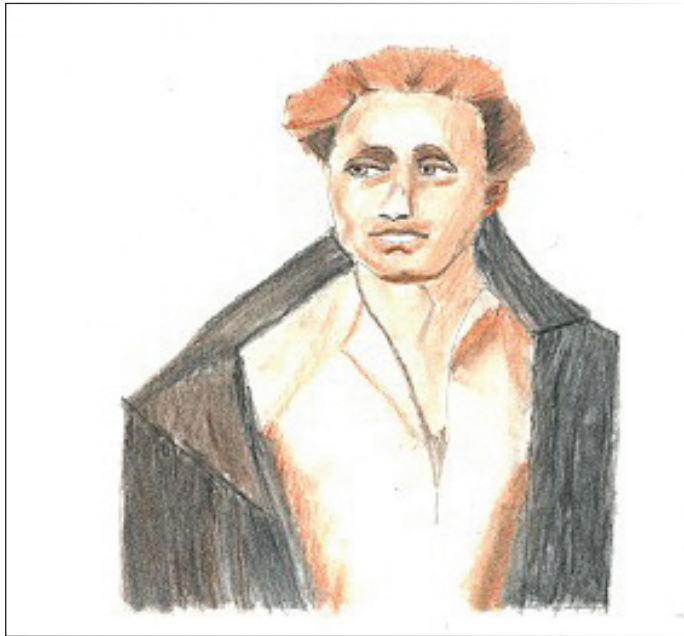
*Ема Галинова Николчева, 17г.,
обл. Варна, общ. Провадия, с. Бозвелийско*

*Гергана Дечева, 15г.,
град Дряново, България*

*Ивайла Петрова, 7 клас,
ШИИ Арт, гр. Попово*

Андреа Велинов, 10г., Швейцария

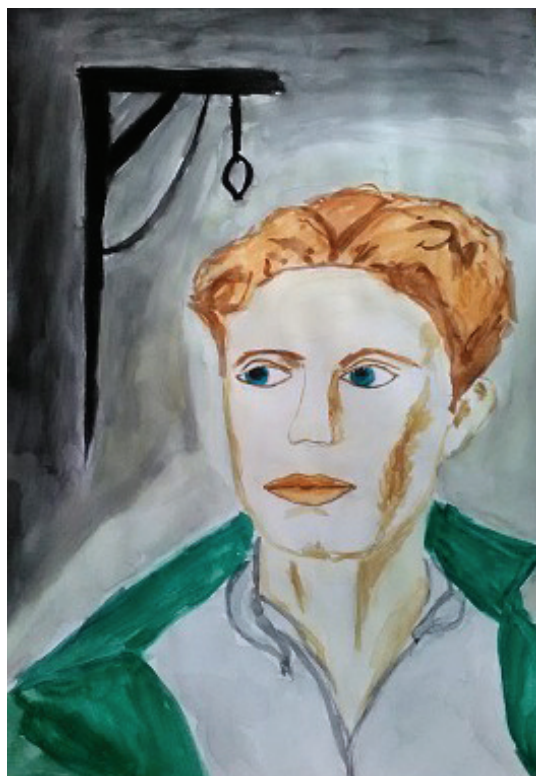
Мариела Петкова, 16г., България

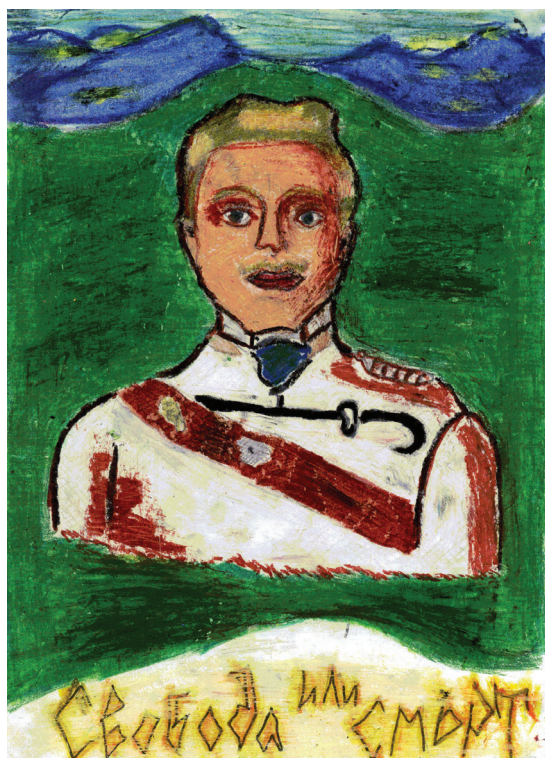
*Биляна Митева, 13г.,
БКПЦ “Аз Буки Веди”,
Измаил, Украйна*

*Анелия Пламенова Пенева,
на 12 години,
Българско Неделно
училище “Св. Св. Кирил и
Методий” в Малта*

*Кирил Димов, 6 клас,
гр. Казанлък*

*Сара Вълчева, 11г.
гр. Русе*

*Васил Писарев, 7г.,
гр. Базел, Швейцария*

*Алегра Фуджи, 8г.,
БУЦ "Знание", Чикаго, САЩ*

Елдар Ахмедов, 11г., гр. Черноморск, Украйна

*Мирослава Василева, 16г.,
ОДК – гр. Шумен*

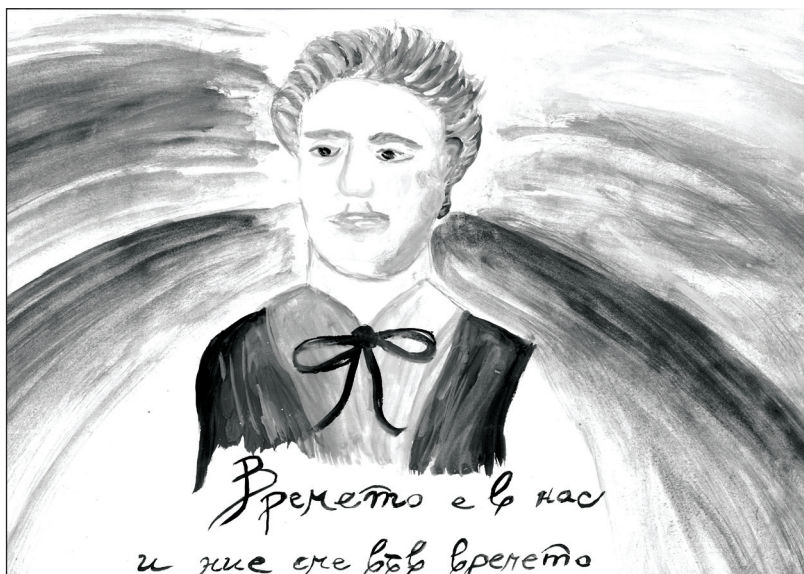

*Дамян Данчев Василев
9 клас, 16 г. ЦПЛР Детски
комплекс – Сливен*

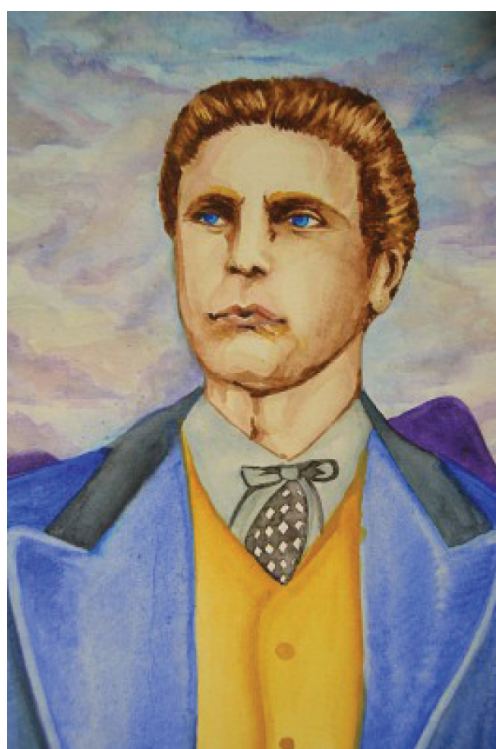
*Полина Тимофеевна
Валецкая, 15 години
9 “б” клас, гр Бургас
ПГПАЕ “Гео Милев“*

*Божидара Ралева
Топчиева 15г.
ПГПАЕ “Гео Милев”
гр. Бургас*

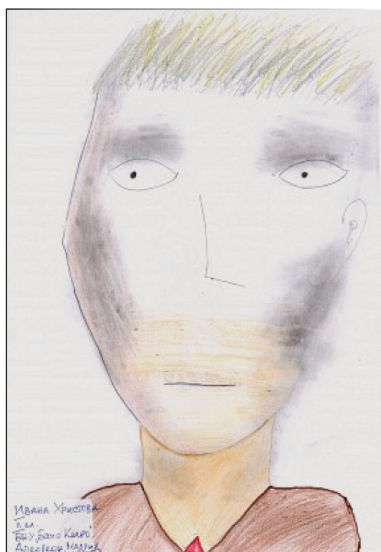

Ема Галинова Николчева, 17 години

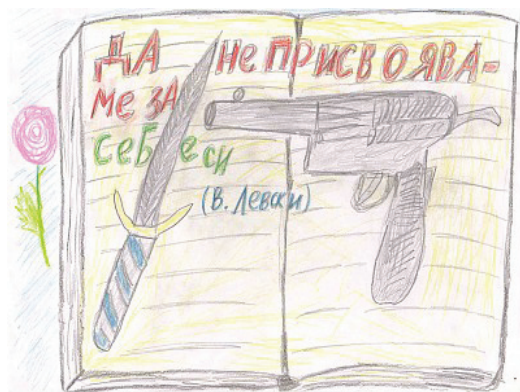
*Стефани Георгиева, 17г.,
ПБНУ „Св. Иван Рилски”, Хатива, Испания*

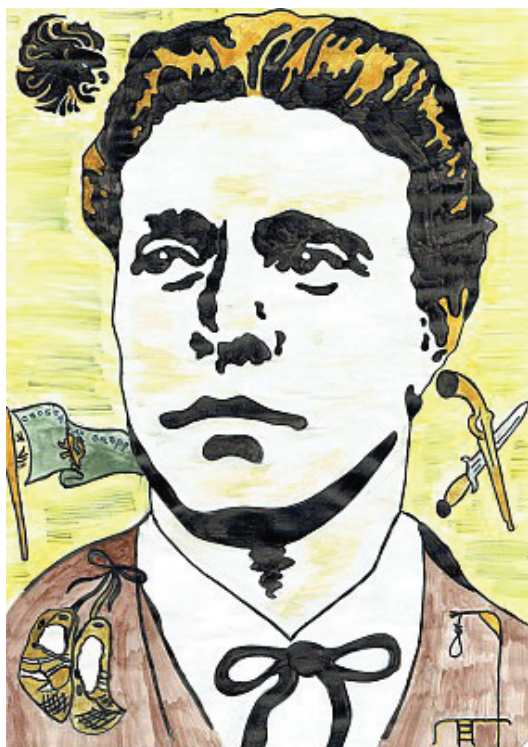
*Дария Георгиева, 14г.,
БУ “Звънче”,
Лондон,
Великобритания*

*Ивана Христова,
БНУ “Бачо Киро”
Алкоркон, Мадрид
и
БНУ “Елин Пелин”,
Парла, Мадрид*

*Луцик Николаевич, 7г.,
Р. Казахстан, град Павлодар
Училище за национално
възраждане
“К.Б.Даржуман”*

*Аделина Димова, 1 клас, 8г.,
69 СУ “Димитър Маринов”;
гр.София*

*Калоян Хаджистойчев, 9г.,
гр. Сливен*

*Ивайла Върбанова, 9г.,
Мейн*

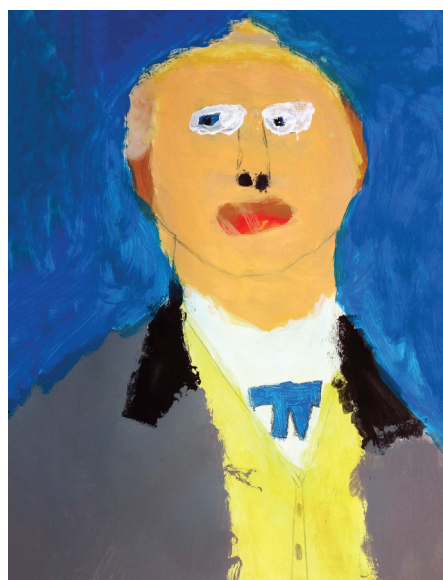

*Грета Бентс 8г.,
ГР. Бремен, Германия*

*Селяй Фердес Ахмед,
на 16 години от Казанлък,
учи в НГПИД
Акад. Дечко Узунов*

*Реджеп Джасуров, 9г.,
гр. Бремен, Германия*

Кейл Джеймс Рипли

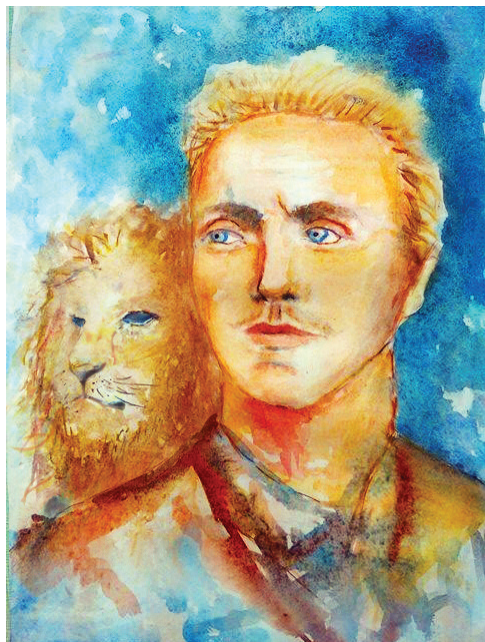
**Янис Юлиянов Атанасов 8г.,
1 кл. в БНУ “Асен и Илия
Пейкови”, Рим, Италия**

**Джулия Нетти, 6г.,
1 кл. в БНУ “Асен и Илия
Пейкови”, Рим, Италия**

**Добромир Христов, 7г.
45 ОУ “Константин Величков”
гр. София, България**

*Наталия Гео Калпакова, 17 год.
Пазарджик*

*Берна Бейсимова - II клас
ШИИ Арт Попово - гр. Попово*

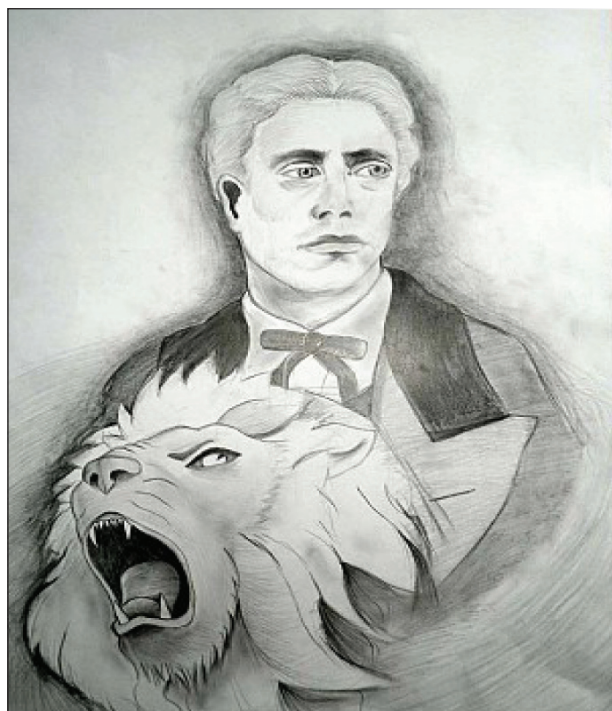
*Виктория Велинова
Кралева, 8 години,
ОУ "Пейо Яворов",
гр. Благоевград*

*Виктория Денчева - VI клас
ШИИ Арт Попово - гр. Попово*

*Венета Дончева, VI клас
ШИИ Арт Попово - гр. Попово*

*Радослав Стефанов 16г.,
гр. Дряново,
НЧ “Развитие”*

Александра Михайлова 9 години, БУЦ Знание, Чикаго

*Зорница Христова 13г.
гр. Мездра, ОУ “Св.Св. Кирил и Методий”*

*Стефан Терзийски,
гр. Самоков*

*Венера Маркова 11г., гр. Мездра,
ОУ “Св.Св. Кирил и Методий”*

*Ремзи Бехайдин, 8 клас ,
с. Петко каравелово, област В. Търново, ОУ “Васил Левски”*

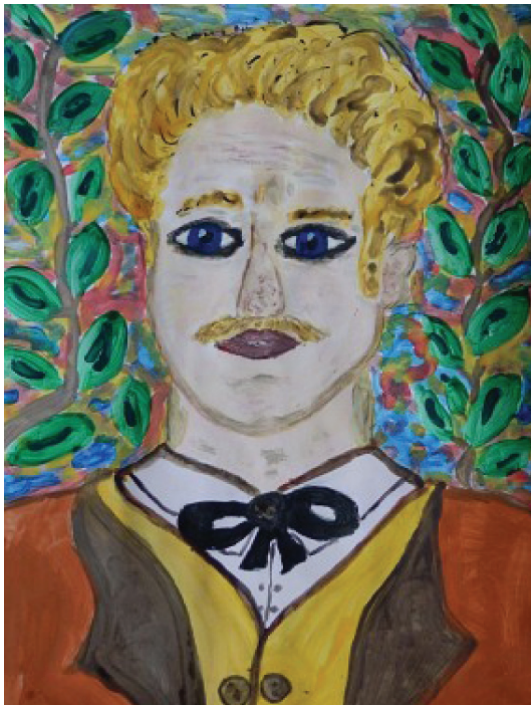
*Ванеса Росенова 11 г.,
гр. Летница,
СОУ “Бачо Киро”*

*Гери Николова 10 г.
гр. Полски Тръмбеш,
СОУ “Цанко Церковски”*

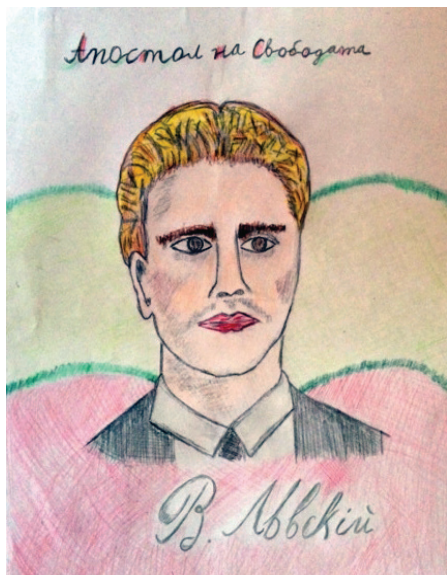
*Джансел Али 14 г., с. Карагеоргиево, община Айтос
ОУ “Св.Св. Кирил и Методий”*

*Елена Георгиева 10 г.,
гр. Полски Тръмбеш,
СОУ “Цанко Церковски”*

Мартин Маринов 8 г., гр. Калгари, Канада

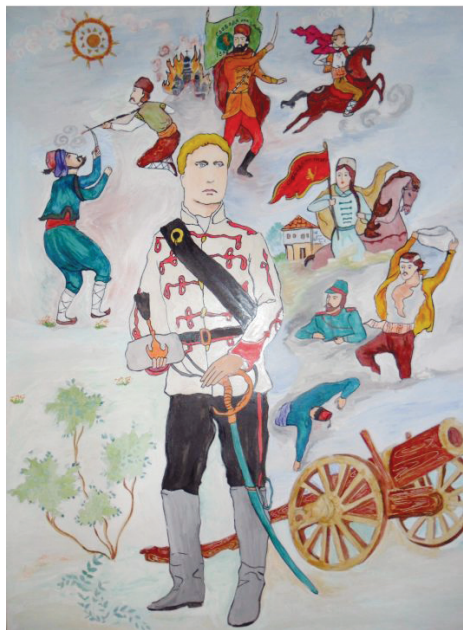
**Цветан Бойновски, 8г,
Чикаго, САЩ**

**Ивет Илкова, 9г.,
ПБНУ "Св. Иван Рилски"
ХАТИВА / Енгера, Испания**

**Ивайло Налбантов, 16 год.
Първомай**

*Ивета Иванова, 14г., VII клас,
I ОУ “Христо Смирненски”
Провадия, област Варна*

*Мария-Антоанета Вангелова, 14г.,
гр. Ямбол, ГПЧЕ “Васил Карагьозов”*

*Симона Живкова Жечева, 10 год., 4 клас,
ЦПЛР-ОДК Шумен*

Мартин Димитров, 6 год., Елин Пелин

*Яна-Мария Георгиева, 9г.,
ПБНУ "Св. Иван Рилски"
ХАТИВА/ Енгер, Испания*

*Дорина Люцова 13г.,
гр. Дряново,
НЧ “Развитие”*

*Ивона Ивайлова, 12г.,
ПБНУ “Св. Иван Рилски” -
ХАТИВА/Енгера, Испания*

*Кристияна Петрова
Костадинова, 13г., 7 кл.
ОУ “Стоян Михайловски”,
гр. Варна*

*Анелия и Йорданка
Николаеви
Йорданови, 13г.
обл. Варна,
общ. Провадия,
с. Бозвелийско*

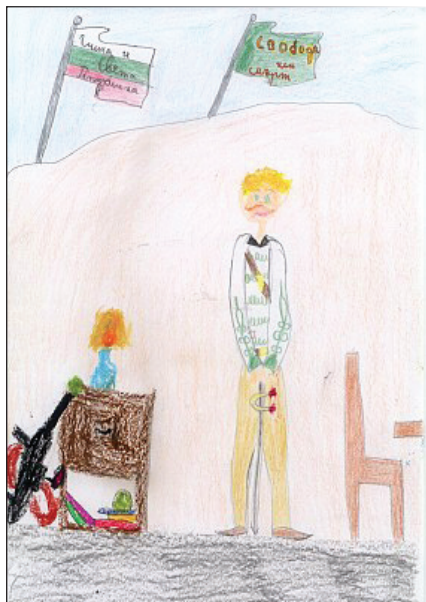
*Параскева Шишман, 12г.
“АЗ БУКИ ВЕДИ”, Измаил, Украина*

*Давид Смиф
Нешвил, Тенеси*

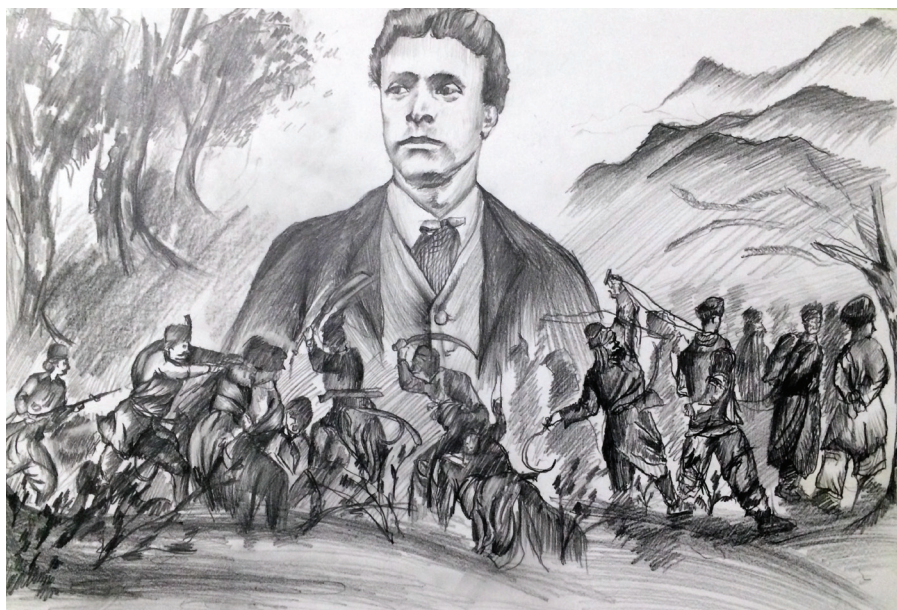
*Ина Петрова, 9г.,
“Аз буки веди”, Израил, Украйна*

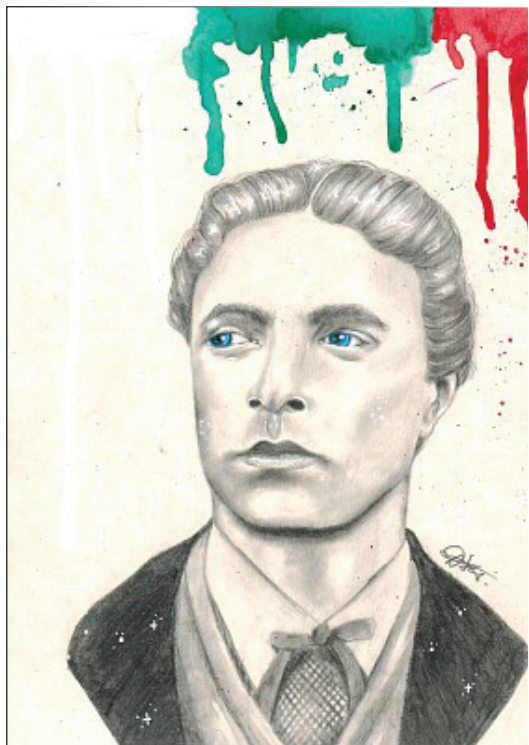
*Ивайло Башев, 8г., 10 СУ
“Теодор Траянов”, гр. София*

*Виктория Христова, 11 год.,
ШИИ Арт Поново, гр. Поново*

Ина Петрова, 13г., БКПЦ - Измаил, Украйна

*Диян Христов, 10 клас,
гр. Велико Търново*

*Александър Стефанов Неделков, 10 г., БУ "Христо Ботев", Алзира,
Асоциация "Света София от Леванте"*

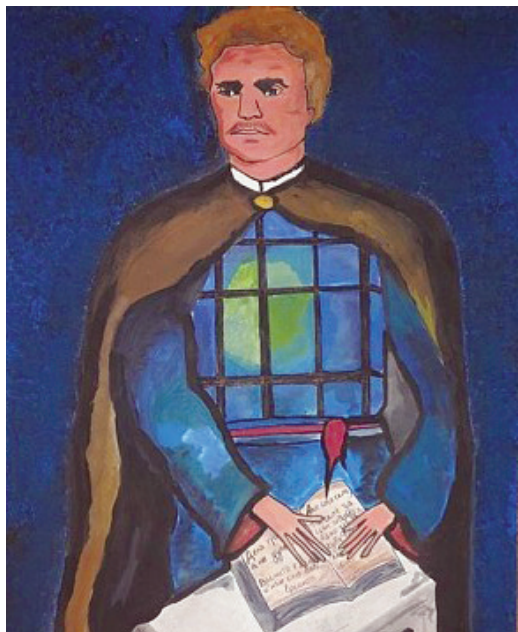
*Ника Николаева
Селецкая, 12г.,
Измаил*

*Алекс Лимов, 9г.,
БУЦ "Знание", Чикаго*

Цветан Николов Николов, 10 год.

*Зорница Христова
Христова, 14 год.
град Мездра*

*Александър Стефанов
Недялков, 10г.
Alaira Lavante*

*Ивелина Димитрова, 16 год.
гр. Бургас*

Наградени участници в гр. Полски Тръмбеш – 2013г.

Награждаването на децата от АРТ ШИИ, град Попово

**ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ
ЗА БЪЛГАРИТЕ В ЧУЖБИНА**

София 1000, бул. "Дондуков" 2А
e-mail: aba@aba.government.bg
<http://www.aba.government.bg>

НАЦИОНАЛЕН ДВОРЕЦ НА ДЕЦАТА

приятел и партньор на инициативата

София – 1309, бул. Ал. Стамболийски № 191, тел.: 02/ 920 23 17;
факс: 02/ 920 23 27; e-mail: npc.bg@abv.bg, www.npc-bg.org

ИНТЕРНЕТ ТЕЛЕВИЗИЯТА

„АЗ МОГА, АЗ ЗНАМ” -

приятел и партньор на инициативата

<http://www.azmogaaznam.com>
e-mail: azmogaaznam@abv.bg

**БЪЛГАРСКИЯТ УЧЕБЕН ЦЕНТЪР
”ЗНАНИЕ”**

приятел и партньор на инициативата

e-mail: center@bgznanie.com
<http://www.bgznanie.com>